

ฟ้ากับดอกไม้ พี่ชายพี่ ผู้ห่อหุ้ม 3

守护 师兄

อาจโกล้งเยวี่ 长沟落月 เขียน
พริทหอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

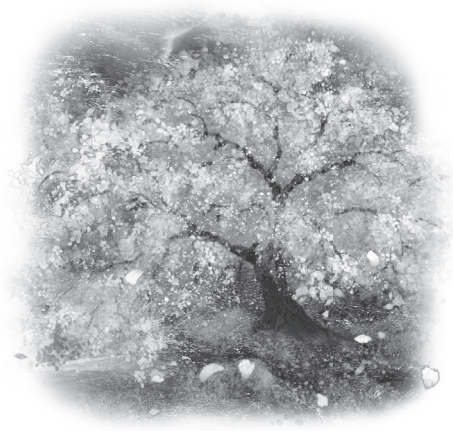
மானการแสดงแห่งโศกนาฏกรรมดูเหมือนจะถูกเปิดออกแล้ว มาถึงบัดนี้นางเข้าใจแล้วว่ายังมีหลายสิ่งทีนางไม่อาจควบคุมได้อยู่...

กลับมาพบกันอีกครั้งแล้วนะคะ สำหรับผลงานของคุณนางโกวลัวเวียในเรื่อง 'ข้าต้องปกป้องศิษย์พี่ผู้หล่อเหลา' เล่มจบ ซึ่งแปลโดยคุณพริกหอม นักแปลคนเก่งของเรา จากสองเล่มที่แล้ว เรื่องราวยังคงเต็มไปด้วยเหตุการณ์ที่ชวนสับสนวุ่นวาย แม้สาวน้อย 'เมิ่งถิง' ของเราจะได้เปรียบจากการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าในหนังสือนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' มาก่อน ทว่าการเข้ามาพลิกชะตาผู้คนของนางทำให้เส้นเรื่องที่ควรจะเป็นกลับยุ่งเหยิงไปมากมายเช่นกัน ทั้ง 'ศิษย์พี่ผู้หาสูญ' ที่ดูจะแปลกไปจากเดิม และดูเหมือนจิตมารของเขาจะเกิดขึ้นรวดเร็วกว่าในหนังสือไปมาก หลังปะทะกับ 'โมเซียว' ในคราวนั้น นี่ไม่ใช่รำนางไปเร่งบททอสานให้เขาตายเร็วขึ้นกว่าเดิมหรอกหรือ ทั้งเหล่าตัวเอกอย่าง 'หลิงชิงเหยา' เองก็ประหลาดนัก ตัวเบ๊อไบ้เช่นเขาถึงกับเข้ามาพูดคุยกับนางมากกว่าเดิม แม้แต่ 'อวิ้นซูเวีย' แม่ดอกบัวขาวพิสุทธิ์ผู้อ่อนหวานอ่อนโยนก็มีกลิ่นอายบางอย่างเปลี่ยนไป จนนางเองก็ไม่อาจอธิบายได้

แต่อย่างไรก็ดี แม้เรื่องราวในหนังสือนิยายจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม แต่ความตั้งใจที่จะแข็งแกร่งขึ้นเพื่อเป็นโลพิทักษ์ 'ศิษย์พี่ผู้หล่อเหลา' ของนางก็ยังคงไม่เสื่อมคลาย ปัจจุบันบทเรื่องราวในครั้งนี้จะเช่นไรสามารถพลิกหน้ากระดาษ และร่วมผจญภัยไปกับ 'ข้าต้องปกป้องศิษย์พี่ผู้หล่อเหลา' เล่มสาม ได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ครั้นแล้วเมื่ถึงก็สร้างม่านอาคมขึ้นมารอบตัวทันที จากนั้นนางก็
เขย่งเท้า โนมคอหมู่หวาสุยขยับเข้าไปกระซิบที่ข้างหูอธิบายเรื่องในวัดร้าง
หลังจากพูดจบนางยังจุ่มพิตไปที่ริมฝีปากหมู่หวาสุยด้วยความ
รวดเร็วที่หนึ่ง

"ศิษย์พี่ ท่านใจเย็นๆ อย่าโมโหโกรธเคืองอีก"

จะอย่างไรก็มีม่านอาคม อีกทั้งนางยังหันหลังให้หลังชิงเหยา คิดว่า
เขาก็คงมองไม่เห็น

เพียงแต่เดิมที่เมื่ถึงตั้งใจว่าจุ่มพิตเพียงเท่านั้นก็พอแล้ว คิดไม่ถึงว่า
หมู่หวาสุยกลับไม่ยอมปล่อยนาง

มือขวาทุบต้นคอของนางรังรังนางกลับมาอีกครั้ง แล้วก้มหน้าลง
จุ่มพิตริมฝีปากของนาง

•

แนะนำตัวละคร

* เมิ่งถั่ง

ศิษย์ของสำนักหมิงหว่าแห่งยอดเขาป้อวีน และเป็นศิษย์น้องของมู่หว่าฮุย มีนิสัยขี้อาย ไม่สูงส่งกับใคร มีจุดจบที่น่าเศร้า แต่หลังจากเมิ่งถั่งที่มาจากโลกปัจจุบันได้เข้ามาอยู่ในร่างก็มีนิสัยที่เปลี่ยนไป กลายเป็นไม่ยอมคน มุ่งมั่นจะช่วยศิษย์พี่ของตนจากอันตราย

* มู่หว่าฮุย

พระรองผู้หล่อเหลาในหนังสืออนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' เป็นศิษย์พี่ของเมิ่งถั่งและเป็นศิษย์พี่ใหญ่ของสำนักหมิงหว่า เก่งกาจมากความสามารถ อีกทั้งยังสูงศักดิ์ แต่กลับมีชะตากรรมที่โหดร้าย เพราะมีชาติกำเนิดเป็นมาร

* อวีนซู่เยวี่

นางเอกในหนังสืออนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' ที่พระเอกและพระรองรักใคร่ อ่อนหวาน งดงาม และบอบบาง แต่ภายใต้ใบหน้าใสที่อกลับซ่อนจิตใจเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจ

* หลิงซิงเหยา

พระเอกในหนังสืออนิยายเรื่อง 'ตำนานดาวเดือน' หล่อเหลาหากแต่เย็นชา ไม่สนใจผู้ใดนอกจากอวีนซู่เยวี่ เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ในการทำเพ็ญเขียนไม่ค่อยพอใจในตัวมู่หว่าฮุยเท่าใดนัก ปัจจุบันดูเหมือนว่าจะสนใจเมิ่งถั่ง

* เมิ่งซิงเหิง

เจ้าสำนักหมิงหว่าคนปัจจุบัน บุรุษวัยกลางคน ยามเดินเหินส่งงามดุจเทพเซียน อาจารย์ของมู่หว่าฮุยและเมิ่งถั่ง มีพลังวัตรสูงส่ง ยึดถือคติเจอมารที่โด่งดังที่นั่น

ลำดับชั้นพลังวัตร

ลำดับที่ 1 ชั้นสร้างฐาน

ลำดับที่ 2 ชั้นสร้างต้น : สร้างแกนลมปราณ หรือสร้างเม็ดพลัง
ทองคำที่จุดตันเถียน

ลำดับที่ 3 ชั้นจินตณ : เม็ดพลังทองคำ

ลำดับที่ 4 ชั้นหยวนอิง : ปราณก่อกำเนิด

ลำดับที่ 5 ชั้นฮว่าเสิน : ปราณกับจิตหลอมรวมเป็นหนึ่ง

ลำดับที่ 6 ชั้นเสียนชวี : คืบสู่ความว่างเปล่า

ลำดับที่ 7 ชั้นเหอถี้ : ดวงจิตหลอมรวมกับร่างกาย

ลำดับที่ 8 ชั้นต้าเจิง : คืบสู่มหายาน

56

สายตามองตะปูวิญญานชั่วร้ายตัวนี้เคลื่อนเข้ามาจะปักที่ดวงจิต
ของตน เมื่ถึงนัยน์ตาทั้งสองเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนกหวาดกลัว
คงไม่ใช่ศิษย์เพียงไม่ทันมาช่วยนาง นางก็ตายด้วยน้ำมือของฟานตู
ผู้นี้ก่อนแล้วกระมัง

อย่านะ! นางยังไม่อยากตาย!

ความปรารถนาที่จะมีชีวิตรอดยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด พรืบทานั้น
เมื่ถึงไม่รู้เอาเรี่ยวแรงมาจากที่ใด หันศีรษะพุ่งเข้าชนฟานตู

ความจริงแล้วการพุ่งชนในครั้งนี้ของนางก็ไม่มีกำลังสักเท่าใด แต่
ฟานตูไม่ได้เตรียมป้องกันจึงถูกนางชนเข้าที่จมูก

จมูกเป็นอวัยวะที่บอบบาง ชั่วขณะนั้นฟานตูก็รู้สึกเจ็บแปลบที่จมูก
ขึ้นมา จากนั้นก็มีของเหลวเหนียวข้นไหลออกมา

ยกมือขึ้นลูบถึงกับเป็นเลือดกำเดาสาหยหนึ่ง

ฟานตูเดือดดาลมาก ยกมือขึ้นตบเมืงดังอย่างแรงทีหนึ่ง ตบจน
บนใบหน้าชาวผ่องนวลเนียนของเมืงถึงมีรอยนิ้วมือสีแดงสดปรากฏ
ขึ้นมาห้านิ้ว

"หญิงสาวเลย!"

ฟานตูด่าออกมาอย่างกรี้ยวกราดคำหนึ่ง ดวงตาสาดประกายดุตัน
เดิมเขาคิดจะสังหารเมืงถึงเสียทีนี้ จากนั้นก็หาที่หลบซ่อนตัวสักแห่ง
ในเมืองเหิงหยางฉวยโอกาสตอนเผ่ามารบุกมาโจมตีในคืนนี้ หนีออกจาก
เมืองไปในช่วงซุลมุน มุ่งหน้าไปเมืองฝูเหลียงในตำนาน ซึ่งเป็นดินแดน
ที่อยู่เหนือการควบคุมของแดนบำเพ็ญเซียน แดนमार แดนปีศาจ ถึง
ตอนนั้นผู้ใดจะทำอะไรเขาได้

แต่คิดไม่ถึงว่าถูกเมืงถึงฟ่งชนเมื่อครู่เขาถึงกับเสียหลักไปที่ด้านข้าง
แม้แต่ตะปูวิญญานชั่วร้ายก็หลุดจากมือร่วงลงไปที่พื้น

หลังจากตบเมืงถึงไปขาดหนึ่ง ฟานตูก็เก็บตะปูวิญญานชั่วร้าย
ขึ้นมาใหม่ หน้าตาดุดันจะปักตะปูลงไปที่ดวงจิตของเมืงถึง

แต่พลันมีเสียงดังขึ้นมาที่ด้านนอกประตู

ฟานตูสะดุ้งเฮือก

เขารู้ว่ามู่หวาสุยศิษย์พี่ของเมืงถึงพลังวัตรสูงส่งล้าลึก วันนั้นมู่หวาสุย
เพียงปรายตามองมาอย่างเฉยเมยแวบเดียว พลังกดขี่คุกคามที่อยู่
ในสายตาก็เพียงพอที่จะทำให้หัวใจเขาเต้นเร็วขึ้น แขนขาอ่อนยวบแล้ว

อีกทั้งเขาก็มองออกมู่หวาสุยให้ความสำคัญต่อเมืงถึงอย่างมาก

ความจริงฟานตูกระจ่างแก่ใจดี ถ้าเขาสังหารเมืงถึง ไม่เพียงมู่หวาสุย
สำนักหมิงหวาก็ไม่มีทางละเว้นเขา แต่ช่วยไม่ได้ อาวุธเทพมีเสน่ห์ดึงดูดใจ
เขามากเกินไปแล้ว

ด้วยเหตุนี้ความจริงแล้วในใจของเขาหวาดผวายัง ยามนี้เมื่อได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากข้างนอก ไหนเลยยังจะกล้าอยู่ในห้องนี้

แต่จากไปเช่นนี้ก็ออกจะน่าเสียดายไปสักหน่อย ครั้นแล้วเขาก็ก่อดินเก็บตะปูวิญญานชั่วร้าย ช้อนตัวเม็งถึงขึ้นมาไว้บนบ่าแล้ววิ่งไปด้านหลัง

ผนังห้องด้านหลังมีหน้าต่างอยู่บานหนึ่งปิดอยู่
ฟานดูหลักหน้าต่างให้เปิดออก แบกเม็งถึงกระโดดออกไป
หลายวันมานี้เขาสืบหาสถานที่ต่างๆ ในเมืองเหิงหยางมาตลอด
รู้ว่าภูเขาด้านหลังมีเขตหวงห้ามอยู่แห่งหนึ่ง

เล่าลือกันว่าหลายปีก่อนเมืองเหิงหยางมีสัตว์ร้ายออกมาอาละวาด
บรรพบุรุษสกุลโจวเข้าต่อต้าน แต่เสียดายไม่อาจสังหารได้หมดสิ้นได้แต่
กำราบและปิดผนึกไว้

สถานที่ที่กำราบและปิดผนึกสัตว์ร้ายไว้ก็คือเขตหวงห้ามในปัจจุบัน
รอบนอกเขตหวงห้ามยังมีม่านอาคมที่แข็งแกร่งยิ่ง ปกติไม่มีใครไปที่นั่น

ฟานดูแม้พลังวัตรไม่สูง แต่เขาล้มลุกคลุกคลานอยู่ในแดนบำเพ็ญ
เขียนมานานปี เข้าออกแดนปีศาจ แดนมารในที่ต่างๆ อยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้
ในแหวนเก็บทรัพย์ของเขาจึงมี 'ของดี' อยู่จำนวนมาก

มีเสื้อคลุมที่เมื่อคลุมอยู่บนร่างก็สามารถอำพรางลมหายใจทำให้
ผู้อื่นมองไม่เห็น แต่ใช้ได้เพียงครั้งเดียว และมีอาวุธวิเศษที่สามารถกรีด
ม่านอาคมขาดออกเป็นช่องให้เขาเข้าออกได้อย่างอิสระ

เมื่อตัดสินใจได้แล้วจึงแบกเม็งถึงกระโดดออกจากหน้าต่าง และ
วิ่งตะปึงไปยังเขตหวงห้ามทันที

ขอเพียงเขาหลบซ่อนอยู่ในเขตหวงห้ามอยู่ตลอดเวลาไม่ออกมา ก็จะไม่

คนหาเขาพบ รอเผ่ามารมาโจมตีเมือง เขาก็จะฉวยโอกาสในช่วงซุลมุน
หนีไป

เผ่ามารกำลังจะมารุกราน คนที่มีพลังวัตรสูงส่งลึกล้ำเช่นมู่หว่าฮุย
หลังชิงเหยาล้วนถูกเจ้าเมืองโจวส่งคนมาเชิญไปรักษาหรือเรื่องจัดวาง
กำลังป้องกัน ส่วนติงเล่อเซวียน แม่นางก็เป็นศิษย์สำนักหมิงหว่า แต่
พลังวัตรเพิ่งอยู่ขั้นสร้างฐาน ดังนั้นจึงไม่ได้ไปด้วย

ติงเล่อเซวียนจึงอยู่ในห้องของตนเข้าฌานฝึกวิชา

หลังจากฝึกวิชาได้พักใหญ่ นางรู้สึกคอแห้งจึงลุกขึ้นมารินน้ำชา
ถ้วยหนึ่งเดินไปที่ข้างเตียง ร่างเอนพิงกับผนังด้านข้างมองทัศนียภาพ
ในลานพลางดื่มน้ำชา

จากนั้นนางก็เห็นบุรุษผู้หนึ่งเข้าประตูลานมาด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ
แล้วค้อมเอวหันหลังให้นาง นั่งยองลงไปที่หน้าประตูห้องพักของศิษย์พี่ใหญ่
ก็ไม่รู้กำลังทำอะไร

ผ่านไปครู่หนึ่งคนผู้นี้ก็ยื่นมือไปผลักประตูห้องให้เปิดออกเบาๆ
แล้วหลบเข้าไปในห้อง

เมื่อครู้ติงเล่อเซวียนยังคิดอยู่ว่าคนผู้นี้คือใครกัน หรือจะมาหาศิษย์
พี่ใหญ่ มาบัดนี้เห็นเขาเข้าไปในห้อง ในใจของนางเริ่มตื่นตัวขึ้นมาทันที

ถ้ามาหาคนย่อมต้องเคาะประตูก่อน รออีกฝ่ายอนุญาตแล้วจึงค่อย
เข้าไป แต่ยามนี้ศิษย์พี่ใหญ่ไม่ได้อยู่ในห้อง คนผู้นี้กลับเข้าไปโดยพลการ
ต้องไม่ใช่คนดีแน่นอน

จึงคิดจะเข้าไปซักถามคนผู้นี้ที่แท้แล้วคือใคร เพราะเหตุใดจึงเข้าไป
ในห้องของศิษย์พี่ใหญ่ของนางโดยพลการ

ในเวลานี้เอง นางก็เห็นนกระเรียนกระดาศสีขาวตัวหนึ่งบินลอด
ร่องประตูที่ปิดไม่สนิทออกมาอย่างอ่อนช้อย

ดิงเล่อเซวียนจำได้ว่าเป็นนกระเรียนวิเศษที่ในสำนักหมิงหว่า
ของพวกนางใช้ในการทิ้งข้อความไว้หรือแจ้งข่าวให้ทราบ อดรู้ลึกเย็นเยียบ
ในใจไม่ได้

ในห้องจะต้องมีคนอื่นอยู่แน่นอน ทั้งยังเป็นศิษย์สำนักหมิงหว่า
ของนาง

ศิษย์น้องอินแยกไปอยู่กับพี่ชายของนาง ไม่ได้อยู่ที่นี้ ศิษย์พี่ใหญ่
กับศิษย์พี่หลังต่างถูกเจ้าเมืองโจวเชิญไป คนที่อยู่ในห้องผู้นั้นจะต้องเป็น
เมิ่งถึง

ด้วยนิสัยของเมิ่งถึง เห็นคนที่ไม่รู้จักบุกเข้าไปในห้องโดยพลการ
จะต้องไม่พูดพร่ำทำเพลงชักกระปี่ออกมาทันที แต่เวลานี้ในห้องกลับ
เงียบกริบมีเพียงนกระเรียนกระดาศบินออกมา...

เป็นเมิ่งถึงกำลังขอความช่วยเหลือ!

แม้จะไม่รู้ความเป็นมาของบุรุษผู้นั้น อีกทั้งพลังวัตรของเขาสูง
หรือต่ำ แต่เมื่อนึกถึงว่าก่อนหน้านี้เมิ่งถึงมีบุญคุณในการช่วยคุ้มครองตน
ดิงเล่อเซวียนจึงเลื่อยอยู่ชั่วขณะ แต่ยังคงเรียกกระปี่คู่กายของตนออกมา
ตั้งใจจะไปดูสักหน่อย

แต่ในเวลานี้เรื่องที่ให้นางตื่นตระหนกก็เกิดขึ้นแล้ว

นางเห็นอินชุยวัยเดินเข้าประตูลานมา กระปี่ฉานเสวียในมือวาดขึ้น
ไถกระปี่ก็จุใจเข้าไปที่นกระเรียนกระดาศอย่างแม่นยำ

นกระเรียนกระดาศขาดเป็นสองท่อน ค่อยๆ ร่วงลงสู่พื้น

อินชุยวัยเดินเข้าไปเก็บนกระเรียนกระดาศที่ขาดขึ้นมาเก็บไว้

ในแขนเสื้อ มองไปที่ห้องพักของมู่หว่าฮุยแวบหนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้ม
เยียบเย็นยิ่ง

จากนั้นนางหมื่นตัวเดินจากไปเฉกเช่นตอนมา เเงาร่างหายลับไป
จากประตูลานอย่างรวดเร็ว

ติงเล่อเซวี่ยนที่เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดนี้กับตานัยน์ตาทั้งสองเบิกกว้าง
ด้วยความตื่นตะลึง ครูใหญ่ก็ยังไม่ได้สติกลับคืนมา

อวิ้นซุเอวี่ลงมือพันนกระเรียนกระดาศที่เมื่งถึงส่งออกมาจนขาด
นี่นางต้องการจะขัดขวางการขอความช่วยเหลือของเมื่งถึง

นางทำเช่นนี้ได้อย่างไร

รอได้สติกลับคืนมาติงเล่อเซวี่ยนก็รีบเปิดประตูวิ่งออกไปข้างนอก
ในใจร้อนรน แท้ไม่ทันระวังเตะถูกกระถางต้นสนที่วางอยู่ในลาน
ใบหนึ่งล้มลงเกิดเสียงดังสนั่น นิ้วเท้าของนางก็ปวดหนึบๆ เพราะสาเหตุนี้
แต่เวลานี้ติงเล่อเซวี่ยนไม่มีเวลาจะมาคำนี้ถึงเรื่องนี้ ยังคงถือกระบี่
วิ่งตะบึงไปยังห้องพักของมู่หว่าฮุย

เมื่อมาถึงด้านนอกประตู นางหยุดฝีเท้าลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ
ที่หนึ่ง

จากนั้นนางขวางกระบี่ไว้ตรงหน้าอก ยกเท้าถีบประตูสองบาน
ตรงหน้าให้เปิดออก

เข้าไปในห้องอย่างระแວดระวัง มองไปรอบๆ ไม่เห็นใครแม้แต่
คนเดียว

กลับมีหน้าต่างบานหนึ่งเปิดกว้างอยู่ ลมจากข้างนอกพัดกรุเข้ามา
ติงเล่อเซวี่ยนใคร่ครวญอยู่ชั่วขณะ แล้วหมื่นตัววิ่งออกนอกประตู
ไป

ไม่ว่าอย่างไรเมื่ถึงถึงก็เป็นศิษย์ร่วมสำนักของนาง นางไม่อาจนิ่งดูายมองเมื่ถึงถึงถูกคนชั่วจับตัวไปเด็ดขาด

เพียงแต่ด้วยพลังวัตรของนางไม่ว่าเรื่องอะไรก็ทำไม่ได้ ภาระเร่งด่วนในตอนนี้เป็นไปหาศิษย์พี่ใหญ่ บอกให้เขารู้ถึงเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น

เมื่ถึงถึงศิระห้อยลงถูกฟานตูแบกอยู่บนบ่าวิ่งไปข้างหน้าไม่หยุด สันคลอนจนนางแทบทนไม่ไหว ยาวพิเศษที่เพิ่งดื่มลงไปซามันนั้นแทบจะขย้อนออกมา

แต่ที่แปลกก็คือทั้งที่ข้างกายมีคนผ่านไปมาอยู่เสมอ แต่กลับไม่มีใครมองมาทางนางกับฟานตูแม้แต่แวบเดียว

เมื่ถึงถึงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พอเข้าใจแล้วว่านี่เป็นเพราะเหตุใด

เมื่อครู่ตอนฟานตูแบกนางกระโดดออกจากหน้าต่าง เคยยกมือเอาเสื้อคลุมสีดำตัวกว้างใหญ่ตัวหนึ่งคลุมลงมาปิดคลุมเงาร่างของพวกนางสองคนตั้งแต่ศิระจนถึงปลายเท้าทั้งหมด

ฟานตูผู้นี้เป็นผู้บำเพ็ญเขียนนิสระ หลายปีมานี้เที่ยวเร่ร่อนไปทั่วทุกหนแห่งในแดนบำเพ็ญเขียน ในมือจะต้องมีของล้ำค่าบางอย่างที่ทำให้คนคาดคิดไม่ถึงเป็นแน่

อย่างเช่นพวกเสื้อคลุมล่องหนทำให้คนมองไม่เห็นเขาจำพวกนั้น

แต่ต่อให้เสื้อคลุมล่องหนร้ายกาจเพียงใด ก็ใช้จะสามารถอำพรางสิ่งของทุกอย่างได้

ครั้นแล้วเมื่ถึงถึงก็อดทนต่อความเจ็บปวดจากการถูกย่นทำร้ายรวบรวมปราณพิเศษที่มีอยู่เท่าที่นางสามารถใช้ออกมาได้ในตอนนี้ กรีดปลายนิ้วมือของตนเป็นแผลลึก

โลหิตหยาดหยดกระจายลงบนพื้นถนนเป็นทาง

เมื่ถึงที่สตูดิโอเริ่มเลอะเลือนเพราะเสียโลหิตมากไปคิดอยู่ในใจ มีถนน
โลหิตสายนี้ค่อยขึ้นำ รอดิษย์ที่พบว่านางหายตัวไปก็รู้ว่าควรไปหานาง
ที่ใดกระมัง

ฟานตูไม่ได้สังเกตเห็นการกระทำเล็กน้อยของเมิ่งถิง

ประการแรกเขาแบกเม็งถึงอยู่ ร่างครึ่งบนของเม็งถึงจึงห้อยไปทาง
ด้านหลังของเขา ประการที่สองตอนนี้เขาตื่นเต้นมาก กลัวว่ามู่หว่าฮุย
จะไล่ตามมาได้ตลอดเวลา ดังนั้นจึงวิ่งห้อยตะปิ้งไปตลอดทาง

เมื่อมาถึงรอบนอกเขตหวงห้ามก็ไม่ผิดจากที่คาดเขาถูกม่านอาคม
ไว้รูปกันขวาง ไม่อาจเดินหน้าต่อไปได้อีกแม้ก้าวเดียว

รีบหยิบอาวุธพิเศษในแขนเก็บทรัพย์ออกมาจุกไว้ในมือแล้วยื่น
ไปข้างหน้า

ด้บัพลันนั้นก็มีระลอกคลื่นวงหนึ่งค่อยๆ กระจายออกไป ในเวลาเดียวกันนั้นอาวุธวิเศษในมือก็กลายเป็นผุยผงไปทันที

ฟานตูไม่กล้าชักช้า แยกเมิงถึงยกเท้าก้าวข้ามเข้าไปในระลอกคลื่น
เข้าไปในม่านอาคมได้สำเร็จ

และในเวลาเดียวกันนั้นเสื้อคลุมตัวนั้นก็ประจุหิมะเจอฟะพรินตา
เดียวก็สลายไปไม่เห็นแล้ว

ในใจของฟานตุรู้สึกโล่งอก

เสื้อคลุมนี้แม้จะสามารถอำพรางร่างคนได้ แต่กลับมีขีดจำกัดของเวลา ในที่สุดเขาก็เข้ามาในเขตหวงห้ามได้อย่างฉิวเฉียดก่อนที่จะเสื้อคลุมจะสลายไป หากไม่ให้คนเห็นเขาแบกเมิงถึงอยู่ ต่อให้เขาเอากะเป๋เขียนเล่มนั้นมาได้ เกรงว่าวันหน้าเขายังไม่ทันได้เข้าเมืองฝูเหลียงก็คงถูกมู่หาฮุย

หรือคนของสำนักหมิงหวาสังหารก่อนแล้ว

แต่ถึงจะเข้ามาได้แล้ว ฟานตูก็ยังคงไม่กล้าประมาท

เขาเองก็เคยได้ยินเกี่ยวกับที่มาของเซตหวงห้ามในเมืองเหิงหยาง
แห่งนี้ ดังนั้นถึงแม้เวลานี้สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาจะดูสงบเงียบ แต่เขายังคง
แบกเมืงถึงเดินไปอย่างระมัดระวัง

กระทั่งเห็นถ้ำบนภูเขาแห่งหนึ่ง ตั้งจิตออกไปตรวจสอบ หลังจาก
รู้ว่าในถ้ำไม่มีอันตรายก็รีบแบกเมืงถึงเข้าไปในถ้ำ

จากนั้นเขาก็โยนเมืงถึงเข้าไปในถ้ำส่งๆ หยิบสิ่งของหน้าตาคล้าย
หินวิเศษออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์ แล้วจัดวางไปตามทิศทางต่างๆ
เหนือได้ออกตกสร้างค่ายกลที่สามารถกางม่านอาคมใหญ่และแข็งแกร่ง
อำพรางลมหายใจได้แห่งหนึ่งขึ้นมา แล้วจึงถอยกลับเข้าไปในถ้ำ นั่งลง
กับพื้นฟังผนังถ้ำราวกับรอดพ้นแล้วเช่นนั้น

เมืงถึงยังคงไม่อาจเคลื่อนไหว

อีกทั้งเพราะเมื่อครู่ตอนฟานตูโยนนางเข้ามาได้ทั้งร่างนางลงล่าง
ส่งผลให้นางในตอนนั้นนอนคว่ำอยู่ที่พื้น

ยังดีที่ใบหน้าเอียงอยู่ไม่ถึงกับร่วงลงมาอยู่ในท่าหน้าทิ่มพื้น

แต่เมืงถึงยามนี้รู้สึกว่านางอยากจะร่วงลงมาอยู่ในท่าหน้าทิ่มพื้น
ยังจะดีกว่า

เพราะใบหน้าของนางในตอนนี้อียงไปยังทิศทางที่ฟานตูนั่งอยู่พอดี
ถูกบีบบังคับให้ต้องมองคนผู้นี้อยู่ตลอดเวลาทำให้หงุดหงิด เมืงถึง
หลับตาทั้งสองข้างลงเสียเลย ไม่เห็นเสียก็สิ้นเรื่อง ในใจเพียงภาวนาให้
มู่หวาสวยรีบมาช่วยนาง

ฟานตูนั่งฟังผนังถ้ำหอบหายใจอยู่พักใหญ่ จึงรู้สึกว่าหัวใจที่แทบ

จะกระโดดออกมาจากหน้าอกเมื่อครู่ค่อยสงบลงบ้าง

ตอนนี้เขาจึงมีแก๊ใจมาสำรวจตรวจตราถ้านบฏเขาแห่งนี้

แต่ถึงนอกถ้าจะเป็นช่วงกลางวัน แสงสว่างภายในถ้าก็ยังคงน้อยมาก
เพียงพอให้มองเห็นสรรพสิ่งเท่านั้น

ฟานตูยิบโคมไฟออกมาจากแหวนเก็บทรัพย์ดวงหนึ่ง ยกมือแขวนไว้
กลางอากาศก็เห็นตัวถ้าไม้ใหญ่มาก ผนังถ้าเว้ามนไม่เรียบ ด้านบนมี
เกาวลยเลื้อยเกาะและมีตะไคร่น้ำสีเขียวเข้ม

ดูแล้วที่นี้ไม่มีคนหรือสัตว์เข้ามาเป็นเวลายาวนานพอสมควรแล้ว

ฟานตูก็ยังวางใจลง

ยามนี้เขาก้เห็นเม้งถึงที่นอนคว่าอยู่บนพื้น

โคมไฟดวงนั้นลอยอยู่ด้านข้างเหนือศีรษะนาง ดังนั้นฟานตูจึงเห็น
ใบหน้าของนางได้ชัดเจน

แก้มและหน้าผากมีดินโคลนติดอยู่เล็กน้อย คิดว่าเมื่อครู่ตอนโยน
นางลงมาจากถูดินกับพื้น แต่ส่วนอื่นบนใบหน้าของนาง อีกทั้งหัวไหล่และ
หลังด้านขวาที่โผล่ออกมานอกเสื้อ เพราะเมื่อครู่ตอนแบกนางคอเสื้อได้รั้ง
ลงมาโดยไม่ได้เจตนาเผยลาดไหล่ที่ล้วนเกลี้ยงเกลาราวผ่องดุจหิมะ
แรกตก

มีอยู่ช่วงหนึ่งฟานตูเคยฝึกฝนวิชาร่วมมือกับศิษย์หญิงระดับล่าง
สองคนของสำนักเหอฮวน และรู้ถึงเคล็ดวิชาการบำเพ็ญคู่ชายหญิง

หญิงสาวที่ชื่อเม้งถึงผู้นี้รูปโฉมงดงามอย่างแท้จริง

อีกทั้งนางเป็นศิษย์ภายในของสำนักหมิงหว่า พลังวัตรจะต้อง
ไม่ด้อยอย่างแน่นอน ถ้าสามารถบำเพ็ญคู่ชายหญิงกับนางได้ เช่นนั้น
พลังวัตรของเขาโยมิใช่จะเพิ่มพูนขึ้นอีกชั้นหนึ่งหรือ

อย่างไรเสียเผ่ามารจะบุกเข้าโจมตีเมืองอย่างน้อยต้องรอถึงตอนค้ำ
ยามนี้ท้องฟ้าภายนอกยังกลางวันอยู่ อยู่ที่นี่ไปตลอดก็ยังคงรออีกนาน
ไม่สู้มาร่วมฝึกบำเพ็ญคู่ชายหญิงกับเมิ่งถึงสักรอบ

ประการแรกช่วยเพิ่มพูนพลังวัตรของตนเอง ประการที่สองก็ถือ
เป็นการฆ่าเวลา

รอดตกค้ำแล้วค่อยเอาตะปูวิญญาณชั่วคราวปักเข้าไปในดวงจิตเมิ่งถึง
สังหารนางเสีย ช่วงชิงเอากระบี่เซียนของนางแล้วไปจากที่นี่ก็ไม่สาย

เมื่อตัดสินใจได้แล้ว ฟานตูก็เอามือเกาะผนังถ้ำลุกขึ้นมา จากนั้น
เขาก็สาวเท้าเดินช้าๆ เข้ามาที่เมิ่งถึง

เมิ่งถึงแม้สองตาจะหลับอยู่ แต่ยังคงได้ยินการเคลื่อนไหวรอบด้าน
ได้ชัดเจน

ก็รู้ว่าฟานตูไม่เพียงปีนขึ้นมาแล้วยังเดินเข้ามาที่นาง

หรือฟานตูจะเข้ามาสังหารนาง จากนั้นก็ช่วงชิงชิงหลวน

หัวใจเต้นเร็วขึ้นทันที

นางพยายามเต็มที่ที่จะรวบรวมปราณพิเศษในร่าง คิดว่ารอฟานตู
เข้ามาก็จะจู่โจมเขาคราเดียวถึงชีวิต

แต่เสียตายก่อนหน้านี้นี้ตอนนางปล่อยนกกระเรียนกระดาซออกไป
ได้ใช้ปราณพิเศษที่สามารถใช้ได้ในร่างกายออกไปหมดแล้ว เวลานี้เพียงรู้สึก
ในดวงจิตว่างเปล่าโหวงเหว ไม่มีปราณพิเศษแม้แต่หยด

อีกทั้งก็ไม่รู้ที่แท้ฟานตูใช้ควันเคลิบเคลิ้มอันใด ประสิทธิผลจึงดี
เพียงนี้ เวลาผ่านไปนานปานนี้แล้วนางก็ยังขยับตัวไม่ได้ กระทั่งจะเปิด
ปากพูดก็ยังยาก

ได้แต่ฟังเสียงฝีเท้าของฟานตูที่เดินเข้ามาใกล้นางเข้าทุกที ด้วยหัวใจ

ที่แขวนลอย

ทันใดนั้นก็มีเสียงผ้าขาดดังแควก จากนั้นนางก็รู้สึกเย็นวาบที่แผ่นหลัง
หัวใจทั้งดวงของเมิ่งถึงจมดิ่งลงไป รู้สึกถูกหยาบเหยียดอับยศอดสู
อย่างที่สุด

ฟานตูผู้นี้คิดจะทำอะไร

จากนั้นนางก็รับรู้ถึงแผ่นหลังที่สั่นระริก ที่มที่อออยู่ชั่วขณะ นางจึงรู้
ว่าเกิดอะไรขึ้น

เป็นฟานตูคนसारเลวผู้้นนั้นมีอวาลงบนแผ่นหลังของนาง

"จๆ เจ้าไม่เพียงมีใบหน้าดงาม เรือนร่างของเจ้าก็ยังไม่เลวเลย
ไม่ว่าบุรุษคนใดเห็นแล้วก็ต้องคิดเพื่อพกไปไกล"

ฟานตูเอ่ยด้วยน้ำเสียงกรักริมยิ่ง

เมื่อจบกกับการกระทำของเขาในเวลานี้ ถ้าเมิ่งถึงยังไม่รู้อีกว่าเขา
คิดจะทำอะไรเช่นนั้นนางก็เป็นตัวโง่มแล้ว

นิ้วมือที่เคลื่อนไหวไปมาบนแผ่นหลังของนางค่อยๆ เลื่อนไหลลงต่ำ
เมิ่งถึงทำได้เพียงรู้สึกอับยศอดสู

ถ้าปราณวิเศษของนางไม่ได้ย้อนทำร้าย ไม่ ต่อให้ตอนนี้นางไม่มี
พลังวัตร ขอเพียงนางสามารถเคลื่อนไหวได้ นางก็จะเสี่ยงชีวิตกับฟานตู
ชนิดเจ้าตายข้าวอยู่ ยอมเป็นหยกที่แตกดีกว่าเป็นกระเบื้องที่สมบูรณ์*
แต่เสียตายนางในเวลานี้หัวร่างอ่อนปวกเปียก กระทั่งนิ้วมือก็ยังขยับไม่ได้

ฟานตูยังพริ้วเสียดายอยู่นั่น

"หญิงงามควรจะมีชีวิตชีวาและมีกลิ่นหอมจึงจะน่าสนใจ อย่างเจ้า
ได้แต่นอนนิ่งไม่ขยับเขยื้อนนี้ ดูจะขาดความรื่นรมย์ไปสักหน่อย"

* ยอมเป็นหยกที่แตกดีกว่าเป็นกระเบื้องที่สมบูรณ์ เป็นสำนวน หมายถึงยึดมั่นในความเชื่อ หลักการ หรือ
อุดมการณ์ของตนอย่างแน่วแน่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

พูดพลางเขายกมือขึ้นตบสะโพกเมื่งถึงด้วยท่าที่หยอกเย้า "ไม่ต้อง
เสแสร้งแล้ว ข้ารู้ตอนนี้เจ้ามีสติแจ่มใส ลืมตาขึ้น บางทีอีกประเดี๋ยว
ข้านายท่านจะให้เจ้าได้มีความสุขมากขึ้น"

เมื่งถึงก็ไม่อยากเสแสร้งแล้ว

ฟานตูเฟิงกล่าวจบนางก็ลืมตาทั้งสองขึ้น

สายตาที่มองฟานตูเปล่งประกายวาววับแสดงความคิดภายในใจ
ของนางในยามนี้ออกมา

สารเลว! เจ้าจะต้องไม่ตายดี!

57

ฟานตูไม่ใส่ใจต่อการกระทำที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายใดๆ แก่เขาเช่นนี้
ของเมืองถึงแม้แต่น้อย

แสะยะยิ้มอย่างต่ำทราม เอื้อมมือมาอย่างรวดเร็ว

มีเสียงดังแควก หลังจากเสื้อถูกฉีกขาด กระโปรงของเมืองถึงก็ไม่อาจ
รักษาไว้ได้

เมืองถึงไม่เคยพบเจอเรื่องเช่นนี้มาก่อน ต่อให้ปกตินางขวัญกล้า
เพียงใด แต่ยามนี้ก็เริ่มหวาดกลัวขึ้นมาแล้ว

ไม่อาจตื่นรน นางทำได้เพียงหลับตาทั้งสองแน่น

แต่สุดท้ายยังคงมีหยดน้ำตาไหลออกมาตามหางตา

ฟานตูเห็นแล้ว เลิกคิ้วกล่าวว่ายิ้มๆ "ร้องให้ด้วยเหตุใด เจ้าวางใจ
ข้านายท่านเคยฝึกฝนเคล็ดวิชาบำเพ็ญคู่ชายหญิง รับรองว่าอีกประเดี๋ยว
จะทำให้เจ้ามีความสุขจนลืมวันลืมคืน และไม่เสียแรงที่ตายด้วยน้ำมือ

ของข้าในวันนี้"

พูดพลางก็จะจับรางวัลถึงพลิกขึ้นมา

แต่ยังไม่ทันที่มือของเขาจะแตะถูกไหล่ของเมิ่งถิง ทันใดนั้นก็รู้สึก
ได้ว่ามันเป็นอาคมที่ด้านนอกสั่นกระเพื่อมขึ้น

มีอะไรบางอย่างกำลังพุ่งชนมานาคมน!

ฟานตูแม้ในใจจะสั่นสะท้าน แต่ก็ไม่ลนลาน

อาวุธวิเศษหลายชิ้นนี้ ตอนนั้นเขาทั้งเกลี้ยกล่อมและหลอกหลอ
สุดท้ายยังใช้วิธีการดำซำถึงได้มาอยู่ในมือ ม่านอาคมที่วางไว้ ผู้บำเพ็ญ
เขียนในชั้นต่ำกว่าต้าเจิงไม่อาจทำลายได้

ทอดสายตามองไปทั่วทั้งแดนเขียน ผู้บำเพ็ญเขียนในชั้นต้าเจิงก็มี
เพียงเมิ่งชิงเหิงแห่งสำนักหมิงหวาผู้เดียวเท่านั้น

แต่เจ้าสำนักเมิ่งผู้นี้ก็กตนต์ตลอดปี เขาจะมาที่นี่ได้อย่างไร

นี่ก็คือสาเหตุที่ว่าเพราะเหตุใดฟานตูจึงกล้าบุกเข้าเขตหวงห้ามของ
เมืองเหิงหยาง เพราะเขารู้ต่อให้ที่นี่มีสัตว์ร้ายปิดผนึกอยู่จริง แต่ขอเพียง
เขาซ่อนตัวอยู่ในม่านอาคมนี้ไม่ออกไป สัตว์ร้ายตัวนั้นก็ไมอาจทำร้าย
เขาได้

ด้วยเหตุนี้ตอนหันหน้าไปมองว่าเหตุใดม่านอาคมจึงสั่นไหวผิดปกติ
สีหน้าของฟานตูยังคงผ่อนคลายยิ่ง

แต่ครู่เดียวเขาก็ไม่อาจผ่อนคลายได้แล้ว

เพราะเขาเห็นที่ด้านนอกมีคนผู้หนึ่งกำลังใช้มือทั้งสองวางอยู่บน
ม่านอาคม แสงสีขาวสว่างจ้าวาบขึ้นมาชั่วขณะ ก็เห็นคนผู้นั้นคล้าย
ดังประตูเปิดเช่นนั้น ฉึกม่านอาคมที่เขาคิดว่าแข็งแกร่งอย่างที่สุด ไม่มี
ใครสามารถบุกเข้ามาได้ออกไปทางด้านข้างทั้งสองข้าง

คนผู้นี้ถึงกับสามารถใช้มือเปล่าฉีกม่านอาคม...

ฟานตูตื่นตะลึงจนทิ่มมือไปทั้งร่าง

เขายังคงอยู่ในท่ากึ่งคุกเข่าอยู่ข้างกายเม้งถึง มองผู้มาเยือนด้วย
สีหน้าตื่นตระหนกตกใจ

แสงอาทิตย์ที่ด้านนอกรัชนแรง คนผู้นั้นเดินย้อนแสงเข้ามา ตอนแรก
ก็รูปร่าง ตามมาด้วยใบหน้าค่อยๆ ปรากฏชัดขึ้นมาที่ละชั้นในสายตา
ของฟานตู

รจนเห็นรูปร่างหน้าตาของผู้มาได้ชัดเจน ฟานตูก็ตกใจจนนั่งแปะ
ลงไปกับพื้นทันที

เป็นมู่หว่าฮุย!

แต่ต่างจากสองครั้งก่อนที่เขาเคยเห็น มู่หว่าฮุยในยามนี้ตัวร่าง
เต็มไปด้วยจิตสังหาร ดวงตาดำสนิทคมกริบคู้้นั้นยามจ้องมองมา ฟานตู
ตัวสั่นสะท้านจากส่วลึกของจิตวิญญาณออกมาถึงภายนอก

อดทนต่อการถูกพลั้งกดข่มคุกคามจนเลือดลมในช่องอกพลุ่งพล่าน
ฟานตูสองมือยันพื้น ร่างกระโดดไปข้างหลังช้าๆ

เพียงคิดจะอยู่ห่างจากมู่หว่าฮุยให้มากหน่อย ถึงจะเพียงชั้นเดียว
ก็อาจทำให้เขารู้สึกดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ได้

ทว่ามู่หว่าฮุยไม่ได้มองเขาแล้ว สายตาของมู่หว่าฮุยจับนิ่งไปที่ร่าง
ของเม้งถึง

ตอนม่านอาคมสั่นไหว เม้งถึงก็สังเกตเห็นแล้ว ลืมตาทั้งสองข้างขึ้น
ทันที

แล้วก็เห็นมู่หว่าฮุยเดินเข้ามาด้วยสีหน้าท่าทางดูร้าย ในดวงตา
เต็มไปด้วยประกายโลหิตพลุ่พล่าน ทำให้เขาในยามนี้ดูเหมือนอสูรหรือ

ผีร้ายที่เพิ่งคลานออกมาจากนรก

แต่เมื่งถึงกลับไม่รู้สึกลัวตกกลัวแม้แต่่น้อย

เพียงรู้สึกว่าศิษย์พี่มาแล้ว นางก็มีทางรอดแล้ว นางไม่ต้องทนให้
ฟานตูกระทำการลบหลู่เหยียดหยามอีก

เมื่อครู่ก่อนนางรู้สึกหวาดกลัว มาตอนนี้จู่ๆ นางก็ดีใจเป็นล้นพ้น
ด้วยสภาพจิตใจที่ขึ้นๆ ลงๆ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงไม่อาจควบคุม
ตนเองได้อีกต่อไป มองไปที่มู่หว่าฮุยแล้วน้ำตาก็พรั่งพรุไหลอาบแก้ม

มู่หว่าฮุยเห็นแล้วในใจราวกับถูกมีดเฉือน

ยิ่งได้เห็นเสื้อผ้าทัวร่างนางถูกฉีกขาด นอนเปลือยร่างอยู่ที่นั่น ยังมี
อะไรไม่เข้าใจอีก

เพลิงโทสะในใจพุ่งสูงเทียมฟ้า

พริบตาถัดมาเงาร่างของมู่หว่าฮุยประจักษ์ปีศาจร้าย ภายใต้
สถานการณ์ที่ฟานตูยังมองเห็นไม่ชัดเจน มู่หว่าฮุยก็เคลื่อนตัวมาถึง
เบื้องหน้าเขาแล้วมือขวาคคว้าคอเขาอย่างรวดเร็ว แมนยำ และไร้ความปราณี

ฟานตูจะอย่างไรก็เป็นบุรุษผู้หนึ่ง น้ำหนักตัวต่อให้ไม่ถึงหนึ่งร้อย
แปดสิบซั่ง* อย่างน้อยก็ต้องมีหนึ่งร้อยห้าสิบซั่ง แต่เวลานี้มู่หว่าฮุยถึงกับ
ใช้มือข้างเดียวคั่นคอเขาแล้วหิวขึ้นมาจากพื้นตรงๆ

สองเท้าห้อยอยู่กลางอากาศ หายใจลำบาก ใบหน้าของฟานตูแดงก่ำ
ไปทั้งหน้า

เขาคิดจะดิ้นรน คิดจะใช้การลอบทำร้ายมาบีบบังคับให้มู่หว่าฮุย
ปล่อยมือ

แต่ไม่นานเขาก็พบว่าต่อหน้ามู่หว่าฮุย เขาไม่มีทางต่อต้านได้เลย

* ซั่ง (จิน) เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม

พลึงอำนาจทั่วร่างมู่หวาสุกดอัดเขาจนดินไม่หลุด ทำให้เขากระทั่งจะยกมือเคลื่อนไหวเล็กน้อยเท่านั้นก็ยังทำไม่ได้

อีกทั้งเขายังตื่นตระหนกตกใจเมื่อพบว่านัยน์ตาทั้งสองของมู่หวาสุกที่เดิมมีสีดำสนิทดูจืดจางไม่รู้เปลี่ยนเป็นสีแดงฉานดังเนตรสีโลหิตไปตั้งแต่เมื่อใด

"เจ้าถึงกับกล้ำจับตัวนางมา"

เสียงของมู่หวาสุกต่ำหนัก ทว่าเย็นเยือกเสียดกระดูก แต่ละคำเหมือนเค้นออกมาจากซอกฟัน เต็มไปด้วยความเย็บเย็นน่าสะพรึงกลัว

"หิ เจ้าถึงกับยังกล้ำลบหลู่นาง"

ทุกครั้งที่เขาออกมาคำหนึ่ง มือที่เค้นคอฟานตุก็จะบีบแน่นขึ้นส่วนหนึ่งถึงช่วงหลังฟานตุไม่เพียงกระทั่งสุดลมหายใจเข้าปล่อยลมหายใจออกยังยากได้แต่อ้าปากกว้างอย่างเหนื่อยเปล่า แม้แต่ดวงตาทั้งสองของเขาก็เบิกถลนออกมาคล้ายดังพริบตาถัดมานัยน์ตาของเขาก็จะหลุดจากเบ้าตาออกมาเช่นนั้น

แต่เนี่ยยังไม่นับว่าจบ

ฟานตุเห็นมู่หวาสุกยกมือซ้ายขึ้นมาช้าๆ นิ้วชี้จี้มาที่หว่างคิ้วของเขาในดวงตาแดงเรื่อเต็มไปด้วยกลิ่นอายความดูร้ายกระหายเลือด

ในใจพลันเกิดการคาดเดาขึ้นมาอย่างหนึ่ง ฟานตุหวาดกลัวสุดขีดคิดจะส่งเสียงร้อง แต่เสียดายเขาไม่อาจทำสิ่งใดได้

ได้แต่เบิกตามองแสงสีขาวนวลสายหนึ่งถูกดึงออกมาจากหว่างคิ้วของตนช้าๆ ไปรวมอยู่ในฝ่ามือของมู่หวาสุกทั้งหมด

และพร้อมๆ กับที่แสงสีขาวนวลสายนี้ไหลออก ทั่วร่างของฟานตุก็เต็มไปด้วยความเจ็บปวดทรมานที่คนทั่วไปยากจะคิดฝันและยากจะ

ทานทนได้

สุดท้ายเขาก็เจ็บปวดจนตายไปทั้งเป็นเช่นนี้เอง

ตอนตายตายยังไม่หลับ ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง ลูกนัยน์ตาลุดออกมาจากเบ้า

ขณะเดียวกันใบหน้าของเขา ร่างกายของเขาก็เหี่ยวเฉาลงอย่างรวดเร็ว ด้วยความเร็วที่มองเห็นได้ด้วยตาเปล่า จากนั้นก็เสื่อมสลายกลายเป็นกระดูกสีขาว

มู่หวนซุ่ยเหวี่ยงร่างเขาไปทางผนังถ้ำด้านหนึ่ง เสื้อผ้าไม่อาจปิดบังกระดูกสีขาวที่อยู่ใต้ร่างได้ กระดูกสีขาวบางส่วนถูกกระแทกกลายเป็นผุยผงในทันที ส่วนใหญ่หลังจากแตกหักก็ร่วงลงสู่พื้น

มู่หวนซุ่ยหาได้มองแม้แต่แวบเดียว หากแต่หลุบตามองไอหมอกสีขาวในฝ่ามือกลุ่มนั้น

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็รวบฝ่ามือเข้าหากันแน่นด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ความรู้สึก ไอมารสีดำนอยขึ้น ไอหมอกสีขาวถูกกลืนไปหมดสิ้น

ความจริงแดนบำเพ็ญเซียนมีวิชาลี้ลับอยู่แขนงหนึ่ง จุตติจิตวิญญาณของผู้ที่ออกมาทั้งเป็น จิตวิญญาณที่หลุดออกมาอาจจะปิดผนึกไว้ หรือทำให้จิตวิญญาณแหลกสลาย คนที่ไม่มีจิตวิญญาณเช่นนี้ก็จะไม่อาจเข้าสู่วิภังค์ได้อีก

เดิมวิชาลี้ลับเช่นนี้ใช้จัดการคนชั่วช้าสามัญ แต่ผู้บำเพ็ญเซียนพึงมีจิตเมตตาภรรณา ด้วยเหตุนี้วิชานี้จึงค่อยๆ ถูกห้ามใช้ กระทั่งในบรรดาชนรุ่นหลังมีมากมายที่ไม่รู้ว่าวิชาเช่นนี้

มู่หวนซุ่ยเองแต่ก่อนก็บังเอิญอ่านเจอจากตำราลับเล่มหนึ่งในหอเก็บตำราของสำนักหมิงหวา แต่เขาไม่เคยฝึกฝน เพียงอ่านแล้วก็แล้วไป

เพียงแต่เขาสติปัญญาเฉลียวฉลาดยิ่ง อีกทั้งวิชาลึกลับแขนงนี้ก็เพียง
 โหดเหี้ยม ความจริงแล้วฝึกฝนไม่ยาก ดังนั้นเมื่อครู่ภายใต้โทษที่พุ่งสูง
 เทียมฟ้า มู่หว่าฮุยนึกถึงตำราวิชาดังกล่าวที่เขาเคยอ่านขึ้นมาได้ ถึงกับ
 ฝึกฝนได้ในทันที ทั้งยังเรียนรู้เดี๋ยวนี้ใช้เดี๋ยวนี้นี้กับฟานตูในทันใด

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ใช้วิชาลึกลับโหดเหี้ยมขั้นนี้ ในใจของมู่หว่าฮุย
 กลับไม่มีความลังเลหรือนึกเสียใจแม้แต่ครึ่งส่วน

เขาโน้มตัวลง โบกมือสลายม่านอาคมที่แผ่คลุมอยู่รอบตัวเม้งถึง
 เมื่อครู่ตอนเขายื่นมือไปเค้นคอฟานตูได้สร้างม่านอาคมไว้รอบตัว
 เม้งถึงชั้นหนึ่ง

ประการแรกเพราะไม่ต้องการให้ฟานตูมองสภาพของเม้งถึงในยามนี้
 อีกแม้แต่แวบเดียว ประการที่สองจิตใต้สำนึกของเขาไม่อยากจะให้เม้งถึง
 เห็นลักษณะท่าทางของเขาในเวลานี้

รอจนจัดการกับฟานตูเรียบร้อยแล้ว มู่หว่าฮุยจึงสลายม่านอาคม
 ออก

แม้ฟานตูจะตายไปแล้ว แต่เขาก็ได้เห็นเรือนร่างของเม้งถึงในยามนี้
 แล้ว มู่หว่าฮุยในใจยังคงอดไม่ได้ที่จะโทษพุ่งสูงเทียมฟ้า

เจ้าคนต่ำทราหมผู้นั้น เหตุใดจึงกล้ามีความคิดสกปรกโสมมต่อเม้งถึง
 เช่นนี้ได้

ยื่นมือไปคว้าเม้งถึงมากอดไว้ในอ้อมอกแน่น มู่หว่าฮุยยกมือขึ้น
 ลูบไล่แผ่นหลังเกลี้ยงเกลาของนางเบาๆ

รู้สึกได้ว่าเม้งถึงขดตัวเล็กน้อย ในใจของมู่หว่าฮุยทั้งโกรธแค้น
 และเวทนาสงสาร

รีบเปลี่ยนมาลูบไล่เรือนผมงามของนางเบาๆ ปลอดภัยด้วย

น้ำเสียงนุ่มนวล "ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าไม่ต้องกลัว ไม่มีอะไรแล้ว"

เพียงแต่ตัวเขาเองกลับขมกลืนไม่อยู่ชุกหน้าลงตรงชอกคองนาง
มือที่ลูบปลอบเมิ่งถึงยังคงสั่นเทา

ไม่มีใครรู้เมื่อครู่ตอนจู่ๆ ดิงเล่อเซวียนบุกเข้าไปหาเขา บอกเขาว่า
เมิ่งถึงถูกคนจับตัวไป ไม่รู้ถูกพาไปที่ใด ในใจเขามีความหวาดกลัวมากมาย
เพียงใด

เขาตามรอยเลือดหามาตลอดทาง ความหวั่นกังวลและหวาดกลัว
ในใจแทบจะทำให้เขาควบคุมตนเองไม่อยู่ และยอมควบคุมไอมารที่
ปิดผนึกอยู่ในดวงจิตไม่ได้

รอยเลือดเป็นจุดๆ หายไปที่นอกม่านอาคมของเขตหวงห้าม มู่หว่าฮุย
ไม่ลังเลแม้ชั่วขณะ พาดฟันม่านอาคมในกระปี่เดียว

เมื่อมาถึงด้านนอกถ้ำแห่งนี้ เขาก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นอายของเมิ่งถึง
แม้แต่กระปี่จี้ก็ไม่ทันจะได้เรียกมา ใช้มือเปล่าฉีกม่านอาคมโดยตรง

เห็นเมิ่งถึงเนื้อตัวเปล่าเปลือยนอนอยู่กับพื้นมองเขาน้ำตาไหลพราก
เขาพลันสูญเสียสติสัมปชัญญะทั้งหมดไปในทันที

ดังนั้นฟานตูจึงสมควรตาย จิตวิญญาณแหลกสลายก็ไม่เกินไป

หลังจากความโกรธแค้นความเวทนาสงสารผ่านไปแล้ว ในใจของ
มู่หว่าฮุยเต็มไปด้วยการดำนิตตนเอง

รู้ทั้งรู้ว่าเมิ่งถึงในเวลานี้ไม่อาจใช้ปราณวิเศษได้ เหตุใดเขาจึงยังจะ
ทิ้งนางไว้ตามลำพังผู้เดียว

ต่อให้เจ้าเมืองโจวเชิญเขาไปเพื่อปรึกษาหารือเรื่องต่อต้านมารแล้ว
อย่างไร ในโลกนี้เดิมาก็ไม่มีเรื่องอันใดสำคัญยิ่งไปกว่าเมิ่งถึงอีกแล้ว

เขาควรจะเฝ้าระวังอยู่ข้างกายเมิ่งถึงตลอดเวลา เช่นนี้นางก็คงไม่ต้อง

ได้รับความตื่นตระหนกตกใจเช่นนี้แล้ว

พริบตาถัดมาเขายกมือขวาขึ้นมาแล้ววางลงบนหน้าอกซ้ายของตน
อย่างไม่ลังเล

เมื่ถึงแม้เวลานี้จะไม่สามารถขยับตัวได้ แต่เอนอิงอยู่ในวงแขนข้าง
ซ้ายของมู่หว่าฮุยก็ยังคงมองเห็นว่าเขากำลังทำอะไร

แล้วก็เห็นมู่หว่าฮุยงอนิ้วมือขวาเป็นกรงเล็บ

ในฝ่ามือของเขาคลายมีแรงดึงดูดไว้รูป ผ่านไปครู่หนึ่งเมื่ถึงก็ได้ยิน
มู่หว่าฮุยที่ปลายคางแตะอยู่บนศีรษะของนางแค้นเสียงหนักๆ ออกมา
คำหนึ่ง

จากนั้นนางก็ตื่นตระหนกตกใจที่ได้เห็นโลหิตหยดหนึ่งลอยช้าๆ
ออกมาจากหน้าอกข้างซ้ายของมู่หว่าฮุย

เขากำลังเอาโลหิตที่หัวใจของตนออกมา!

เมื่ถึงรู้ม่านตาขยายเล็กน้อย

เขาเอาโลหิตที่หัวใจของตนออกมาทำอะไร

หรือเขาไม่รู้ว่ากล่าวสำหรับผู้บำเพ็ญเซียนแล้ว โลหิตที่หัวใจมีความ
สำคัญมากเพียงใด

ในใจของเมื่ถึงมีข้อสงสัยมากมาย กระทั่งถ้าตอนนี้นางสามารถ
เอ่ยปากได้ นางจะต้องด่ามู่หว่าฮุยสักสองคำ

แต่พริบตาถัดมานางก็เห็นมู่หว่าฮุยใช้มือควบคุมโลหิตจากหัวใจ
หยดนั้นเข้ามาใกล้ดวงจิตของนาง

เมื่ถึงนัยน์ตาทั้งสองเบิกกว้างด้วยความตื่นตะลึง

นี่เขาจะ...

ไม่นานการคาดเดาของนางก็ได้รับการยืนยัน

ก็ไม่รู้มู่หว่าฮุยควบคุมอย่างไร เหมิงถึงเพียงรู้สึกภาพเบื้องหน้า
พราวลาย โลหิตจากหัวใจหยดนั้นก็ซึมเข้าไปในหน้าอกข้างซ้ายของนาง
ราวกับสิ่งมีชีวิต

แทบจะในเวลาชั่วพริบตาเดียวนางรู้สึกอุ่นวาบที่ดวงจิต มีปราณ
วิเศษที่แข็งแกร่งทรงพลังจำนวนมหาศาลเต็มเต็มเข้ามา

ปราณวิเศษเหล่านี้ประดุจกระแสน้ำไหลบ่าไปทั่วร่างของนางด้วย
ความรวดเร็วรุนแรงไม่อาจขวางกั้น

เส้นชีพจรปราณที่เดิมยังเปิดโล่งไม่เต็มที่ถูกการโจมตีในครั้งนี้
ทำให้ทะลุโล่งไปทั้งหมดในทันที

ครั้นแล้วเหมิงถึงก็พบว่าตนเองสามารถยับยั้งและพูดได้แล้ว
"ศิษย์พี่"

นางเปิดปากอย่างยากลำบาก "นี่ท่านทำอะไรลงไป"

เอาโลหิตจากหัวใจของตนออกมาให้นาง

เขารู้หรือไม่เมื่อครู่ถ้าเขาไม่ระวังเพียงนิดเดียวก็จะทำลายพลังวัตร
ของตนเองได้ กระทั่งยังอาจมีอันตรายถึงชีวิตของเขา

มู่หว่าฮุยไม่ได้ตอบ หยิบเสื้อคลุมตัวหนึ่งออกมาจากแขวนเก็บทรัพย์สิน
ของตนคลุมไว้บนร่างของนาง แล้วบอกนาง "อย่าพูด หลับตา สงบใจ"

ในเวลาเดียวกันเขาก็หลับตาลง มือแนบอยู่ตรงดวงจิตของนาง
นำพาการโคจรของปราณวิเศษในร่างของนาง

เหมิงถึงลอบทอดถอนใจออกมาที่หนึ่ง

เรื่องมาถึงขั้นนี้นางก็ไม่อาจเอาโลหิตจากหัวใจหยดนั้นคืนให้มู่หว่าฮุย
ได้แล้ว ได้แต่ทำตามคำพูดของมู่หว่าฮุยหลับตาลง สงบใจ เริ่มเข้ามาน
ค่อยๆ หลอมรวมโลหิตจากหัวใจหยดนั้น

กล่าวสำหรับเม็งถึง ทันทีที่เข้ามานางก็จะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโลกภายนอกอีก กระทั่งเวลาที่ล่วงเลยผ่านไปนางก็ไม่รับรู้

แต่ผู้หญิงหลังจากนำพาการโคจรของปราณวิเศษในร่างกายเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลืมตาขึ้น หลบตาลงมองเม็งถึง

บนใบหน้ามีละอองฝุ่น บนแก้มข้างหนึ่งยังมีรอยนิ้วมือทำนิ้วที่ยังจางหายไปไม่หมด

ผู้หญิงอยากจะลูบแก้มนางยิ่งนัก ถามสักคำว่าเจ็บหรือไม่ แต่เขาเกรงว่าจะรบกวนนาง จำต้องค่อยๆ ลดมือที่ยกขึ้นมาลง

แต่ยังคงจับตามองเม็งถึงอยู่ตลอด

เงาตะวันตกลือไปทางทิศตะวันตก ในที่สุดเม็งถึงก็โคจรพลังลมปราณเสร็จสิ้น จึงลืมตาทั้งสองขึ้น

ไม่เพียงพลังวัตรทั้งหมดจะกลับมาแล้ว นางกระทั้งยังทะลวงผ่านเข้าสู่ชั้นหยวนอิงในคราเดียว

นางกระจางแกใจดี ทั้งหมดนี้เป็นเพราะได้โลหิตจากหัวใจของผู้หญิงคนนั้น

แต่ผู้หญิงเอาโลหิตหยดนั้นออกมาจะมีผลเสียต่อพลังวัตรกับร่างกายของเขหรือไม่

รีบเถียงถามถึงเรื่องที่ตนใส่ใจมากที่สุดพลางมองผู้หญิงด้วยสีหน้าห่วงกังวล

ผู้หญิงกลับมีสีหน้าเฉยเมย ยังมีรอยยิ้มแฝงอยู่ในดวงตา ยกมือขึ้นลูบศีรษะนางเบาๆ บอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอ่อนโยน "ไม่เป็นไร เจ้าวางใจได้"

นั่นเป็นโลหิตจากหัวใจที่ล้ำค่าอยากจะหาใดเทียมเชียวนะ! แต่เหตุใดพูดออกมาจากปากท่านจึงดูไม่สำคัญอะไรเหมือนผักกาดขาวข้างทาง

เช่นนั้นแล้ว

แต่ว่าช่างเกิด อย่างไรเสียโลหิตจากหัวใจนี้พอเข้าไปในดวงจิต
ของนางแล้ว คิดจะเอาออกมาก็เป็นสิ่งที่ไปไม่ได้ต่อไปนางยังคงตั้งใจ
ฝึกฝน เพิ่มพูนพลังวัตร พยายามปกป้องมู่หว่าฮุยอย่างสุดความสามารถ
ของตนเกิด

จึงพยักหน้า "อืม เช่นนั้นก็ดี"

มู่หว่าฮุยมองนาง รอยยิ้มอบอุ่นที่ฝากแฝงอยู่ในดวงตาดำสนิทคู่นั้น
ไม่จางหายไปแม้แต่ครึ่งส่วน

ราวกับว่าคนที่ดวงตาทั้งสองแดงฉานดังดวงเนตรโลหิตในช่วง
ก่อนหน้านี้ไม่ใช่เขาเช่นนั้น

นอกจากนี้ที่มู่หว่าฮุยไม่ได้บอกเมื่อกี้ก็คือโลหิตจากหัวใจหยดนั้น
ของเขาไม่เพียงสามารถซ่อมแซมเส้นชีพจรปรารถที่ติดขัดของเมื่อกี้
ให้กลับสู่สภาพเดิมได้อย่างรวดเร็ว เลื่อนขั้นพลังวัตรของนาง แต่ต่อไป
ไม่ว่าเมื่อกี้จะอยู่ที่ใด ต่อให้อยู่ห่างออกไปเป็นพันหมื่นลี้ เขาก็สามารถ
รับรู้ได้

รวมถึงความปลอดภัยของนาง

เขาจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องเช่นในวันนี้ขึ้นอีกครึ่งเป็นอันขาด

เมื่อกี้ไม่ได้ถามมู่หว่าฮุยว่าฟานตูผู้นั้นไปที่ใดเสียแล้ว

ตอนมู่หว่าฮุยใช้มือเปล่าฉีกมานาคมเดินเข้ามาในถ้ำ นางก็เห็น
จิตสังหารในดวงตาของเขาแล้ว ดังนั้นนางรู้ ฟานตูไม่มีทางมีชีวิตอยู่ต่อไป
ได้แล้ว

ทว่าคนเช่นฟานตู เมื่อกี้รู้สึกรู้ว่าเขาไม่มีความจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่
ต่อไปแล้ว

คนเลวมีชีวิตอยู่บนโลกนี้เป็นภัยต่อคนดี

วันนี้คนที่ฟานตูจะทำร้ายคือนาง ถ้าให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไป ครึ่งหน้าคนที่เขาจะทำร้ายก็ย่อมเป็นผู้อื่น

เมื่ถึงบอกให้หมู่หวาสุยหมนตัวไป แล้วหยิบชุดกระโปรงจากในแขวนเก็บทรัพย์ออกมาผลัดเปลี่ยน

จากนั้นนางก็เรียกหมู่หวาสุย "เสร็จแล้ว ศิษย์พี่ เราไปกันเถิด"

นางในเวลานี้รู้สึกทั่วร่างเต็มไปด้วยพลังกำลังจะกวัดแกว่งกระบี่ฟาดฟันสัตว์ร้ายก็ไม่ใช่ปัญหา

ดังคำพูดที่ว่าคิดถึงอะไรสิ่งนั้นก็มา พริบตาถัดมานางก็ได้ยินเสียงตึงๆ ดังสนั่นมาจากนอกถ้ำ

พื้นดินสั่นสะเทือนไม่หยุดประหนึ่งมังกรได้ดินพลิกตัวเช่นนั้น บนผนังถ้ำเหนือศีรษะเองก็มีเศษหินร่วงหล่นลงมาตลอดเวลา

58

เมื่งัดมอมู่หวาสุขด้วยสัญญาตญาณ จากนั้นนางก็เรียกชิงหลวน
ออกมา เดินนำหน้าไปที่ปากถ้ำ

ศิษย์พี่เพ็งจะเอาโลหิตจากหัวใจหยดหนึ่งให้นาง ถึงพลังวัตรของเขา
จะสูงส่งล้ำลึก แต่ย่อมต้องมีความรู้ลึกอ่อนเพี้ย

ยามนี้คือช่วงเวลาที่นางต้องปกป้องเขาแล้ว!

อีกทั้งนางเพ็งเข้าสู่ชั้นหยวนอิง เพียงรู้สึกปรากฏวิเศษในร่างเต็มเปี่ยม
ไม่ว่าข้างนอกจะเป็นสัตว์ร้ายประเภทใด นางก็รู้สึกว่าล้วนสามารถนำมา
เช่นสังเวยกะบี

สาวเท่าเร็วๆ เดินไปถึงปากถ้ำก็เห็นสัตว์รูปร่างใหญ่โตมโหฬาร
ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ด้านนอก

คล้ายสุกรแต่ไม่ใช่สุกร คล้ายช้างแต่ไม่ใช่ช้าง มีหางยาวมาก มีเขี้ยว
ใหญ่โตสองเขี้ยว ยามอัปการคำรามเผยให้เห็นฟันที่แหลมคมเต็มปาก

นอกจากนี้เมิ่งถึงมองประเมินอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าตัวนี้ยังหนัหายาบ เนื้อหนายิ่ง อารูทัวไปอยู่ต่อหน้ามันเกรงว่าคงใช้การไม่ได้ กระทั่งคิด จะกรีดลงบนร่างมันสักแผลก็คงยาก

แต่เมิ่งถึงมีชิงหลวน

นางถ่ายทอดปรานวิเศษให้ชิงหลวนระลอกหนึ่ง ชูมือขึ้นชิงหลวน ก็กลายเป็นลำแสงสีเขียวมรกตสายหนึ่งพุ่งไปที่สัตว์รูปร่างใหญ่โตตัวนั้น

พลังวัตรเลื่อนสูงขึ้นแล้วก็ต่างไปจากเดิมจริงๆ อย่างเช่นเวลานี้ นางไม่ต้องเข้าสนามต่อสู้เพื่อสังหารศัตรูด้วยตนเอง เพียงยืนอยู่กับที่ ควบคุมชิงหลวนก็พอ

มู่หว่าฮุยก็ยืนอยู่ข้างกายนาง

เมื่อครู่เขาเห็นแล้ว สัตว์ร้ายตัวนี้แม้ร่างกายใหญ่โต แต่พลังเช่นฆ่า สังหารมีจำกัด เมิ่งถึงมีความสามารถมากพอที่จะรับมือได้

จึงยืนอยู่ด้านข้างด้วยความวางใจ ไม่ได้ลงมือ

ไม่ผิดจากที่คาด เพียงชั่วเวลาประเดี๋ยวเดียวเมิ่งถึงก็จัดการสัตว์ ร้ายตัวนั้นได้แล้ว

เมิ่งถึงกุมชิงหลวนที่พุ่งกลับมา แล้วหมุนตัวหันมาส่งยิ้มเห็นฟัน ให้กับมู่หว่าฮุย

"ศิษย์พี่ ไป เราไปจากที่นี่กันเถิด"

ตอนฟานตูแบกนางเข้ามาเห็นอยู่ว่าที่นี้คลื่นลมสงบนิ่งเต็มไป ด้วยความเงียบสงบ แต่ยามนี้ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น ตลอดทางเมิ่งถึงเห็นสัตว์ร้าย ทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกรูปร่างหน้าตาแปลกประหลาดจำนวนมาก

อีกทั้งยังคล้ายมีคนคอยไล่พวกมันอยู่ข้างหลังให้พวกมันก้มหน้า ก้มตามุ่งหน้าไปทางเดียวกัน

ในหมู่สัตว์ร้ายทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกเหล่านี้มีความสามารถในการต่อสู้ใช้ได้ แต่ก็มีจำนวนมากที่ยังไม่ได้เปิดจิตใจและสติปัญญา ทว่ากล่าวสำหรับเมิ่งถิง นางไม่นึกกลัว

คุ้มกันหมู่หาสุขที่อยู่ข้างหลังอย่างแน่นหนา นางสองมือกุมขึงหลวนไว้มั่น พาดฟันไปข้างหน้าอย่างสุดกำลัง ไกกระบี่ไสเย่นดุด่าไหมสีชาวสาดกระจายออกไป ประหนึ่งคลื่นใหญ่พัดม้วนสัตว์ร้าย ทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกที่สัมผัสหรือปะทะถูกไกกระบี่เข้า ไม่มีตัวใดอวัยวะครบถ้วน บุปผสลายสิ้นใจลงได้คมกระบี่ของนาง

กระทั่งภายใต้ไกกระบี่ที่รุนแรงของนาง พื้นถนนยังปรากฏร่องลึกขึ้นมาร่องหนึ่ง แผ่ขยายออกไปจนไกล

เมิ่งถิงเองก็คิดไม่ถึง ยามนี้พลังทำลายล้างของตนจะแข็งแกร่งถึงเพียงนี้ มองชิงหลวนที่อยู่ในมือเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง

หมู่หาสุขเดินขึ้นหน้ามาช้าๆ มองท่าทางอึ้งตะลึงของนางแล้วอดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้

"ชิงหลวนเดิมก็เป็นอาวุธเทพย่อมไม่ใช่สิ่งที่อาวุธวิเศษอื่นจะเทียบได้ รอรวันหน้าพลังวัตรของเจ้าเลื่อนขั้นขึ้นอีก พลังเช่นฆ่าสังหารยามเจ้าใช้เพลงกระบี่ออกไปก็จะยิ่งน่าตื่นตะลึง"

ดังนั้นเมื่อครู่ที่นางร้ายกาจเช่นนั้น ไม่เพียงเพราะมาจากตัวนางเอง สาเหตุส่วนใหญ่ยังเป็นเพราะมีพลังของชิงหลวนอยู่ด้วยกระมัง

"ร้ายกาจยิ่งนัก!"

เมิ่งถิงได้สติกลับคืนมา อดชมเชยจากส่วนลึกของหัวใจไม่ได้

ชิงหลวนได้ยินแล้วภาคภูมิใจยิ่ง ไกกระบี่สีมรกตที่วนเวียนอยู่บนตัวกระบี่กะพริบระยิบระยับคล้ายกำลังตอบค่านาง

สัตว์ร้ายทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกเท่าที่มองเห็นด้วยสายตาล้วนถูก
กำจัดไปหมดแล้ว เมื่ถึงจึงเริ่มใช้การขี่กระบี่มาแทนการเดินเท้า

ทว่าแตกต่างจากเมื่อก่อนที่การขี่กระบี่ล้วนเป็นมูหว่าฮุยพานางไป
แต่ครั้งนี้เป็นนางขี่กระบี่พา มูหว่าฮุยไป

ไม่ต้องพูดถึงว่าในใจยังมีความรู้สึกภาคภูมิใจเล็กๆ เกิดขึ้นมา
อีกด้วย

เมื่อมาถึงตีนเขา ในที่สุดเมื่ถึงก็รู้ว่าเมื่อครู่เพราะเหตุใดสัตว์ร้าย
ทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกเหล่านั้นจึงมุ่งหน้าไปยังทิศทางเดียว

ที่แท้เป็นเพราะสาเหตุจากม่านอาคมถูกทำลายแล้ว คิดว่าสัตว์ร้าย
เหล่านั้นคงสัมผัสได้ จึงคิดจะหนีออกไปนอกม่านอาคมกระมัง

เมื่ถึงหันหน้ามามองมูหว่าฮุย

มูหว่าฮุยสีหน้าเยือกเย็นยิ่ง

"ตอนนั้นในใจข้าเป็นกังวล เรียกอุ้งจ้อออกมาฟันม่านอาคมขาด
ในกระบี่เดียว ไม่ได้คิดอะไรมากมาย"

ในได้ห้ำหั่นต่างเล่าลือกันว่าม่านอาคมแห่งนี้ของเมืองเหิงหยาง
แข็งแกร่งไม่อาจทำลาย คิดไม่ถึงว่าผู้อาวุโสท่านนี้จะฟันขาดในกระบี่เดียว

นี่ข้าควรชมว่าท่านร้ายกาจยิ่งหรือกระบี่ของท่านร้ายกาจยิ่งดีเล่า

แต่สัตว์ร้ายที่ปิดผนึกอยู่ในม่านอาคมล้วนเป็นสัตว์ร้ายที่คนจวน
สกุลใจเหวหลายชั่วคนจับตัวมาได้ แม้เมื่อครู่ระหว่างทางนางได้กำจัดไป
ไม่น้อย แต่จะต้องมีจำนวนมากที่หนีหลุดออกไปได้

ในเมื่อมูหว่าฮุยทำลายม่านอาคมแห่งนี้เพราะต้องการช่วยนาง เช่นนี้
นางก็มีภาระหน้าที่ที่จะต้องกำจัดสัตว์ปีกและสัตว์สี่เท้าเหล่านั้นให้หมด

"ศิษย์พี่ ท่านยืนให้มัน!"

หลังจากเมิ่งถึงเอ่ยเตือนมู่หว่าฮุยคำหนึ่งก็ควบคุมชิงหลวนให้เหาะเหินไปข้างหน้าเร็วขึ้น

สายลมบนท้องฟ้าสูงพัดเส้นผมเงางามของนางปลิวไสว มีอยู่หลายปอยพัดผ่านข้างแก้มมู่หว่าฮุย

มู่หว่าฮุยยกมือขึ้นคืบเส้นผมนุ่มนิ่มหลายปอยนั้น ค่อยๆ พันกับนิ้วมือของตน

จากนั้นเขาก็หลุบตามองท่าทางเม้มปากสีหน้าเคร่งขรึมของเมิ่งถึงอดไม่ได้ที่จะหยักยกมุมปากขึ้น

ดูเหมือนศิษย์น้องจะยึดมั่นในเรื่องที่จะต้องปกป้องเขาเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนี้ไม่สู้วันนี้ก็ให้นางได้เล่นสนุกสักวัน

นางจะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดที่เขามอบโลหิตหยดนั้นให้แก่นาง

ครั้นแล้วถัดจากนั้นมู่หว่าฮุยก็ได้แต่สองมือโพล่หลังยืนอยู่ข้างกายเมิ่งถึงมาตลอด ไม่มีทีท่าจะลงมือให้ความช่วยเหลือแม้แต่น้อย

เนื่องจากเวลานี้ในเมืองมีผู้บำเพ็ญเขียนมารวมตัวอยู่จำนวนมาก ดังนั้นแม้จะมีสัตว์ร้ายทั้งสัตว์สี่เท้าและสัตว์ปีกหนีออกมาจากในมานาคมจำนวนมาก แต่ก็ถูกพวกเขากำจัดไปพอสมควรแล้ว

แต่มีสัตว์ปีกดุร้ายตัวหนึ่งไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไรกัน ร่างกายใหญ่โตมหึมา สองปีกกางออกมายาวถึงสองสามจั้งได้ พออำปากก็ฟันไฟ ไม่มีใครสามารถเข้าใกล้มันได้

ในเวลาอันสั้นหลายแห่งในเมืองเต็มไปด้วยเปลวไฟลุกโชน ควันหนาทึบ และมีผู้คนในเมืองกับผู้บำเพ็ญเขียนส่วนหนึ่งได้รับบาดเจ็บ

เมิ่งถึงเห็นหลังชิงเหยาในมือถือกระบี่โม่อู๋กำลังประจันหน้ากับสัตว์ปีกดุร้ายตัวนั้น

แต่เห็นชัดว่าสัตว์ปีกดูร้ายตัวนี้ร้ายกาจยิ่ง ทั้งสามารถพ่นไฟจากที่ไกล ด้วยเหตุนี้หลังซึ่งเหยาจึงไม่อาจเข้าใกล้ตัวมันได้

ยิ่งไปกว่านั้นสัตว์ปีกดูร้ายตัวนี้ยังเฉลียวฉลาดยิ่ง เมื่อใดที่มันต่อสู้กับหลังซึ่งเหยาแล้วตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ มันก็จะพ่นไฟใส่ผู้บำเพ็ญเขียนคนอื่น ๆ หรือผู้คนในเมืองทันที

ในบรรดาผู้บำเพ็ญเขียนกลุ่มนี้ มีเพียงหลังซึ่งเหยาที่มีพลังวัตรสูงที่สุด เขาย่อมไม่มีทางนิ่งดูตายเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วย ดังนั้นการเคลื่อนไหวจึงมีอุปสรรคขัดขวางค่อนข้างมาก

เมื่ถึงเห็นแล้ว คิดในใจ *เรื่องนี้จัดการไม่ยาก*

ดังคำกล่าวที่ว่าของสิ่งหนึ่งย่อมสยบของอีกสิ่งหนึ่ง 'ไม่ต้องสนใจว่าจะจะเป็นสัตว์ปีกดูร้ายอะไร หลังจากเจอกับชิงหลวนก็ล้วนต้องคุกเข่า

จึงชูมือโยนชิงหลวนออกไป อีกด้านหนึ่งยังวางท่าอวดโอ้ให้ดูดี ร้องออกไปคำหนึ่ง "ไปเถิด ชิงหลวน!"

ชิงหลวนไม่ทำให้นางผิดหวัง ไปถึงกลางอากาศก็กลายร่างเป็นวิหคเทพ หลังจากส่งเสียงร้องไล่กังวานยาวออกมาคำหนึ่งก็พุ่งเข้าไปหาสัตว์ปีกดูร้ายตัวนั้นอย่างรวดเร็ว

สัตว์ปีกดูร้ายเห็นชัดว่าตกใจจนที่มือที่ออกไปแล้ว ปากที่กำลังพ่นไฟอยู่ก็หยุดลงทันที

หันหน้ามาเห็นชิงหลวนเข้าก็ส่งเสียงร้องแปลกประหลาดออกมาคำหนึ่ง มันรีบหมุนตัวทำท่าจะหนี

กลับถูกชิงหลวนไล่ทันเข้าขวางหน้า อ้าปากพ่นไฟเข้าไปใส่มันทันที

ไฟที่ชิงหลวนพ่นออกมาแตกต่างจากสัตว์ปีกดูร้ายตัวนั้นเป็นสีส้มแดงบริสุทธิ์ เห็นชัดว่าพลังเข่นฆ่าสังหารไม่ใช่สิ่งที่สัตว์ปีกดูร้ายตัวนั้นจะเทียบได้

เมื่ถึงเห็นเปลวไฟนั้นเพิ่งจะสัมผัสรูปร่างของสัตว์ปีกดุร้ายตัวนั้น
ก็ถูกชนเป็นกลุ่มไฟร้อนแรงขึ้นมาทันที ห่อหุ้มร่างทั้งร่างของสัตว์ปีกดุร้าย
ตัวนั้นเอาไว้

มีเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด กลุ่มไฟสลายไปหมด ไหมเลย
ยังจะมีร่องรอยของสัตว์ปีกดุร้ายตัวนั้นให้เห็นอีก

ถึงกับเผาสัตว์ปีกดุร้ายตัวนั้นจนหมดสิ้นไม่เหลือแม้แต่เศษซาก
หลังซึ่งเหยายังพอทำเนา ตอนอยู่ในดินแดนลี้ลับเขาก็เคยเห็น
ซึ่งหลวนกลายเป็นร่างเดิมมาแล้ว ส่วนผู้บ่าเพ็ญเขียนคนอื่นๆ ต่างมี
สีหน้าตื่นตะลึง

กระทั่งยังมีผู้คนในเมืองลงนั่งคุกเข่ากราบกรานซึ่งหลวน บอกวิหคเทพ
อย่างกราบมาถึง

ดูเหมือนไม่ระว่างอดโอ้อวดเกินไปแล้ว
ยื่นมือไปเรียกซึ่งหลวนกลับมา เมื่ถึงกับมู่หาสุยทั้งร่างลงสู่พื้น
พร้อมกัน

เหล่าผู้บ่าเพ็ญเขียนยังคงมองพวกเขาสองคนอย่างตื่นตะลึง
หลังซึ่งเหยากลับมองมาที่เมื่ถึง

กวาดสายตามองประเณนางอย่างรวดเร็ว เห็นนางดูดียิ่ง ไม่มีร่องรอย
การบาดเจ็บแม้แต่รอย หัวใจที่แขวนลอยมาโดยตลอดก็ปล่อยวางลงมา
จากนั้นเขาก็ปราชัยตามองมู่หาสุยที่ยืนอยู่ข้างเมื่ถึงแวหนึ่ง มุมปาก
หยักยกเป็นรอยยิ้มน้อยๆ คล้ายเยาะหยันตนเอง

มู่หาสุยให้ความสำคัญต่อเมื่ถึงเพียงนี้อีกฝ่ายจะยอมให้นางได้รับ
บาดเจ็บได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้หลังจากได้ยินคำบอกเล่าของติงเล่อเซวียน มู่หาสุย

ไม่ได้พูดแม้แต่คำเดียว ทั้งกลุ่มคนในห้องโถง หมุนตัวพุ่งทะยานออกไปทันที

กว่าหลังชิงเหยาจะรีบไล่ตามออกไปก็ไม่เห็นเงาและร่องรอยของ มู่หฺวาฮฺยแล้ว

คนที่ดึงเล่อเซวียนกับอวิ้นชฺยเยียมมองก่อนใครก็คือเมิ่งถั่ง

ดึงเล่อเซวียนถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ยังดี...ยังดี เมิ่งถั่งไม่เป็นไร

อวิ้นชฺยเยียมกลับเม้มริมฝีปากแน่น มือทั้งสองที่ห้อยอยู่ข้างตัวกำเป็นหมัดแน่น

ฟานตูผู้นั้นไม่ใช่ไปหาเมิ่งถั่งแล้วหรือ อีกทั้งเขายังจับตัวเมิ่งถั่งไปแล้ว

จากนั้นเขาไม่ใช่ควรสังหารเมิ่งถั่งเพื่อกระบี่ชิงหลวนหรือ แต่เหตุใดเวลานี้เมิ่งถั่งถึงกับกลับมาอย่างปลอดภัยไม่มีอะไรบุบสลาย นอกจากนี้ดูเหมือนพลังวัตรของเมิ่งถั่งจะเลื่อนสูงขึ้นอีกแล้ว

แม้แต่กระบี่ชิงหลวนของนางก็ยิ่งร้ายกาจเพียงนี้สามารถกลายร่างเป็นวิหคเทพได้

จึงไม่น่าแปลกใจที่หลังจากฟานตูรู้ว่าเมิ่งถั่งมีกระบี่เซียนเล่มหนึ่ง แม้ต้องเสี่ยงอันตรายก็ต้องช่วงชิงกระบี่ชิงหลวนมาเป็นของตนให้ได้

ถ้ารู้แต่แรกว่ากระบี่ชิงหลวนมีความสามารถมหัศจรรย์เช่นนี้ นางก็อยากได้มาครอบครองเช่นกัน

คิดมาถึงตรงนี้นางอดก้มหน้าลงมองกระบี่ฉานเสวียในมือของตนไม่ได้

ในใจเริ่มนี้กรังเกียจขึ้นมา

ตอนนั้นอยู่ในสุสานหมื่นกระบี่ เหตุใดนางจึงหากระบี่ซึ่งหลวนไม่พบ เพียงหาพบก็แต่กระบี่ฉานเสวียเล่มนี้

ยามนี้เมื่งถึงยืนอยู่กับมู่หว่าสุย ได้รับการมองมาด้วยความสนใจจากผู้คน รวมถึงคำขอบคุณของเจ้าเมืองโจว

เมื่งถึงรู้ว่าจะต้องวางตัวเช่นไร บนใบหน้าคือรอยยิ้มที่ห่างเหินพอเป็นพิธีปากกล่าวคำพูดที่เหมาะสมอบน้อมถ่อมตน ประสบความสำเร็จในการทำให้เจ้าเมืองโจวมองนางด้วยสายตาที่เปลี่ยนไปจากเดิม

ระหว่างที่ทั้งสองฝ่ายกำลังทักทายปราศรัยกันอย่างมีมิตรไมตรีใจอึ้งเสวียก็วิ่งเข้ามาขอความช่วยเหลือจากเจ้าเมืองโจวด้วยความร้อนรน

"ท่านพ่อ เมื่อครู่หอบเก็บตำราเกิดไฟไหม้ขึ้น เวลานี้ไฟลุกลามยิ่งควรทำอะไรกันดี"

พอเมื่งถึงได้ยินคำพูดนี้ยิ่งร้อนใจยิ่งกว่าเจ้าเมืองโจวเสียอีก รีบเรียกชิงหลวนออกมา ชีกระบี่มุ่งหน้าไปยังทิศที่ตั้งของหอบเก็บตำราบันที่กิจการเดินทางเกี่ยวกับดินแดนบุปผาในคันฉ่อง ดวงจันทร์กลางน้ำเล่มนั้นอย่าได้ถูกไฟเผาไปเป็นอันขาด

เมื่อมาถึงที่ตั้งของหอบเก็บตำราก็เห็นแสงไฟพวยพุ่งขึ้นมาบนท้องฟ้า ควันหนาที่บลอยขึ้นมาเป็นกลุ่มๆ

เมื่งถึงไม่อาจคำนึงถึงอะไรมากมาย ประคบนิ้ววาม่านอาคมไว้รอบตนเอง จากนั้นก็ควบคุมชิงหลวนโน้มตัวลงพุ่งเข้าไปในเปลวไฟอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

มู่หว่าสุยไล่ตามหลังมา แต่เขาก็คาดคิดไม่ถึงว่าเมื่งถึงจะพุ่งเข้าไปในกองเพลิง ขณะที่ในใจหวังกังวลก็มีเพลิงโทสะพลุ่งพล่านด้วย

ใบหน้าหล่อเหลาหนังขริม เขาเองก็ขี่กระบี่ตามเมืงถึงไปทันที
แทบจะพร้อมๆ กับที่เมืงถึงลงสู่พื้น มู่หว่าสุยก็เร่งรุดมาถึงแล้ว
มู่หว่าสุยยื่นมือไปกุมข้อมือเมืงถึง ในน้ำเสียงมีความขุ่นเคืองอย่าง
ปิดไม่มิด

"หอกเก็บตำราของสกุลใจสำคัญ หรือชีวิตของตัวเองสำคัญกันแน่
เห็นอยู่ว่าสถานที่แห่งนี้อันตราย เจ้ายังจะขี่กระบี่พุ่งเข้ามา เจ้าไม่ต้องการ
ชีวิตแล้วหรือ รีบตามข้าออกไปจากที่นี่!"

ที่แท้แล้วนางรู้หรือไม่ ในใจของเขานี้ไม่มีสิ่งใดสำคัญไปกว่า
ชีวิตของนางแล้ว แต่เพียงเพื่อหอกเก็บตำราเล็กๆ แห่งหนึ่งของสกุลใจ
นางถึงกับไม่รักและทะนุถนอมชีวิตของตน พุ่งเข้ามาในทะเลเพลิง

ถ้านางต้องได้รับบาดเจ็บหรือเป็นอะไรไปเพราะเหตุนี้ มู่หว่าสุย
คิดอยู่ในใจอย่างโหดเหี้ยม อย่างว่าแต่หอกเก็บตำราแห่งนี้ต้องให้เป็นสิบแห่ง...
ร้อยแห่ง... พันแห่ง เขาก็จะทำลายให้ราบในกระบี่เดียว

ขณะที่มู่หว่าสุยกำลังพูดอยู่นั้น รอบตัวมีเสียงเผาไหม้ดังเบรี่ะประระ
อยู่ตลอดเวลา ยังมีคานตัวหนึ่งถูกเผาร่วงลงมากะแทกกับพื้นเสียงดังโครม
มีประกายไฟกระเด็นออกมาจำนวนมาก

เมืงถึงมีมานอาคมแผ่คลุมอยู่ ควันหนาทึบกับประกายไฟยังทำอะไร
นางไม่ได้ แต่นางก็รู้สึกร้อน

หอกเก็บตำราของสกุลใจโครงสร้างทำจากไม้ ตำรับตำราวรยุทธ์
ที่อยู่ข้างในล้วนเป็นกระดาศ พอลูกไฟไหม้ก็ย้ายเป็นอย่างยิ่ง

นอกจากนี้เมืงถึงก็ไม่ว่ามานอาคมของตนยังจะต้านทานได้
อีกนานเพียงใด ในใจร้อนใจยิ่ง

ดังนั้นกับคำดำหนิของมู่หว่าสุย นางในเวลานี้ก็ไม่มีปัญญาจะไป

ที่แจ้ง

หากแต่ยื่นมือไปกุมมือมู่หว่าฮุย เงยหน้าขึ้นขอร้องด้วยความร้อนใจ
"ศิษย์พี่ ข้าจะหาบันทึการเดินทางเกี่ยวกับดินแดนบุผาในคั่นช่อง
ดวงจันทร์กลางน้ำเล่มหนึ่ง ท่านช่วยข้าหาได้หรือไม่"

มู่หว่าฮุยหลุบตามองนาง ไม่ได้พูด

ในใจกลับยังคงมีความประหลาดใจ

ดินแดนบุผาในคั่นช่อง ดวงจันทร์กลางน้ำเขาก็เพิ่งได้ยินเป็น
ครั้งแรก เมื่งถึงรู้ได้อย่างไร

นอกจากนี้นางรู้ได้อย่างไรว่าในหอเก็บตำราของสกุลโจมีบันทึก
การเดินทางเกี่ยวกับดินแดนบุผาในคั่นช่อง ดวงจันทร์กลางน้ำอยู่เล่มหนึ่ง
ดูเหมือนนางจะรู้อะไรมากมายที่เขาไม่รู้ อย่างเช่นก่อนหน้านี้มานานแล้ว
นางก็บอกจะปกป้องเขามาโดยตลอด แต่พลังวัตรของเขาสูงกว่านาง
เขาจำเป็นต้องได้รับการปกป้องจากนางตั้งแต่เมื่อไร เพราะเหตุใดนางจึงพูด
เช่นนั้น

แล้วอย่างเช่นก่อนหน้านี้มานานแล้วนางก็คล้ายเจตนาไม่เจตนาพูด
ต่อหน้าเขาว่าอวิ้นชูเยวี่กับหลิงชิงเหยาสองคนต่างชอบพอกัน ห่วงว่า
เขาจะชอบอวิ้นชูเยวี่ ตอรู้ว่าเขากับอวิ้นชูเยวี่มีการหมั้นหมายกัน
นางก็มีท่าทีสงบนิ่งยิ่ง กลับเหมือนรู้เรื่องนี้มานานแล้วเช่นนั้น เพียงยื่นกราน
ให้เขายกเลิกการหมั้นหมายกับอวิ้นชูเยวี่

ความฉงนสงสัยในใจของมู่หว่าฮุยนับวันยิ่งลึกซึ้ง

เมื่ถึงกลับยิ่งร้อนใจ

ไฟลุกไหม้แรงเพียงนี้ เห็นอยู่ว่าหนังสือทั้งหอเก็บตำราถูกเผาไป
ทีละเล่มๆ นางกังวลมากกว่าบันทึกการเดินทางเล่มนั้นจะถูกเผาไปแล้ว

จึงเขย่าแขนมู่หว่าสุยพลางวิงวอน "ศิษย์พี่ ท่านรีบช่วยข้าหาดู ขอเพียงหาบันทึกการเดินทางเล่มนั้นพบ ข้าก็จะไปจากที่นี่พร้อมกับท่านทันที"

ในจิตได้สำนึกรู้สึกว่ในโลกนี้ไม่มีเรื่องอะไรยากสำหรับมู่หว่าสุย ขอเพียงเขายินดีช่วยเหลือ เรื่องต้องสำเร็จแน่นอน

มู่หว่าสุยยังคงไม่ได้พูดอะไร เพียงหลบตามองนาง ในดวงตาคำสนธิ ลึกล้ำคู้้นมีอารมณ์ความรู้สึกที่นางอ่านไม่ออก

แต่พริบตาถัดมามู่หว่าสุยก็หลับตาทั้งสองลง พยายามสุดความสามารถของตนส่งจิตออกไปข้างนอกทั้งหมด ระผ่านหนังสือที่เหลือทุกเล่มในหอแห่งนี้ไปอย่างรวดเร็วดุจแสงเงา

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาพลันลึ้มตาขึ้น มือหนึ่งโอบเอวบางของเมิงถึง แล้วพุ่งทะยานไปข้างหน้า

พริบตาเดียวก็มาถึงมุมหนึ่งทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เขากวาดสายแขนเสื้อออกไป

ประหนึ่งมีลมพายุรุนแรงพัดผ่าน หนังสือทั้งหมดที่วางอยู่บนชั้นวางสูงตรงหน้า ไม่ว่าจะติดไฟแล้วหรือยังไม่ติดไฟต่างถูกพัดขึ้นไปกลางอากาศดังฟឹบฟั๊

มู่หว่าสุยกระโจนขึ้นไป ยื่นมือไปคว้าหนังสือเล่มหนึ่งในนั้น

หนังสือเล่มนี้ถูกประกายไฟกระเด็นถูก เริ่มมีความลอยขึ้นมา คิดว่าอีกพริบตาเดียวก็คงจะมีประกายไฟพวยพุ่งขึ้นมาแล้ว

มู่หว่าสุยส่บัดสายแขนเสื้อปิดประกายไฟบนหนังสือออก แล้วยกมือขึ้นประกบนิ้วทองอาคมอย่างรวดเร็ว แซ่แซ่หนังสือทั้งเล่ม

จากนั้นเขาก็ทิ้งตัวกลับมาที่ข้างกายเมิงถึง มือหนึ่งยื่นหนังสือให้นาง

มือหนึ่งโอบเอวนางชีกระบี่พุ่งตรงขึ้นไปบนท้องฟ้า

พริบตาถัดมาหลังจากพวกเขาออกไปจากหอเก็บตำรา สิ่งก่อสร้าง
ทั้งหลังก็พังโครมลงมา แสงไฟและควันที่หนาที่บพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

เมื่ถึงถูกมู่หว่าฮุยโอบอยู่ในอ้อมแขน หันมองลงมาจากกลางอากาศ
ในใจดรูู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาในภายหลังไม่ได้

เมื่อครู่ถ้าการเคลื่อนไหวของมู่หว่าฮุยช้ากว่านี้เพียงนิดเดียว คิดว่า
พวกนางสองคนคงได้ฝังร่างอยู่ในทะเลเพลิงแล้วกระมัง

59

เมื่เงงมอغبันทีกนเมือ ในใจยั้งคงรู้สีกหวันหวาดขึ้นมในภายหล้ง
 กอนหน่นนี้ตอนมู่หวาฮุยย่นหนังสือเล่มนี้ให้นาง นางกึริบเอา
 เกิบเข้าแหวนเกิบทริพย์ รอกลับไปถึงห้องพักของตนแล้วค้อยเอาออกมา
 บริเวณขอบมูมหนังสือหลายจุดลั่นถูกไฟเผาเป็นรอยดำไหม้เกรียม
 ดีที่ตัวอักษรในบันทีกส่วนใหญ่ไม่เสียหาย

เมื่เงงริบพลิกอ่าน

เป็นบรรพบุรุษผู้หนึ่งของสกุลใจวบันทีกไว้จริง

บรรพบุรุษของสกุลใจวผู้นี้ ตั้งแต่เด็กก็มีพรสวรรค์ด้านการปรงยา
 อย่างมาก ภายหล้งได้กราบอาจารย์เข้าสำนักเด็กแห่งหนึ่งซึ่งไม่ค่อย
 มีใครรู้จัก กลายเป็นผู้ฝึกวิชาปรงยาผู้หนึ่ง แต่โรมาก็เห็นการช่วยชีวิต
 และรักษาผู้บาดเจ็บเป็นหน้าที่ของตน

วันเวลาค้อยๆ ล่วงเลยผ่านไป เขารู้สีกว่าการฝึกฝนและสภาพจิตใจ

ของตนหยุดนิ่งไม่ก้าวหน้า จึงกราบลาอาจารย์และศิษย์ร่วมสำนักออกไป
ท่องเที่ยว

ระหว่างการเดินทางได้พบเจอเรื่องราวต่างๆ มากมาย เขาจดบันทึก
ไว้ทั้งหมด และบอกความคิดเห็นของตนที่มีต่อเรื่องราวเหล่านั้น

วันหนึ่งเขาท่องเที่ยวไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ได้ช่วยรักษาชายชรา
ผู้หนึ่ง ตอนชายชราพูดคุยเล่นกับเขา ได้เล่าเรื่องหนึ่งให้เขาฟัง

บอกในสมัยที่ตนยังหนุ่ม มีอยู่วันหนึ่งเขายืนอยู่ริมทะเลในช่วง
พลบค่ำ ภายใตแสงอาทิตย์อัสดงถึงกับเห็นภูเขาลูกหนึ่งค่อยๆ ปรากฏ
ขึ้นมาจากพื้นผิวทะเล

เบิกตามองไปสุดสายตาเห็นบนภูเขาเต็มไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม
บุปผาหลากสีสลับ ท่ามกลางบุปผาแมกไม้ มีศาลาวิบวามเห็นอยู่รำไร
บนท้องฟ้ามีนกกระเรียนบินวนเวียน

เขารู้สึกว่านี่คือภูเขาเซียน บนภูเขาจะต้องมีเทพเซียนอยู่ ครั้นแล้ว
จึงรีบค้อมตัวลงกราบกรานอธิษฐานต่อเทพเซียน

เพียงแต่รอเขาไขกศิระสามครั้งแล้วเงยหน้าขึ้นม่อีกครั้งกลับเห็น
เบื้องหน้ามีแต่ผิวน้ำที่กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ไหนเลยยังมีภูเขาเซียน
อันใด

หลังจากกลับไปหมู่บ้านเขาก็เล่าเรื่องนี้ให้คนในหมู่บ้านฟัง แต่
ไม่เพียงไม่มีใครเชื่อคำพูดของเขาเลยสักคน กระทั่งยังมีคนหัวเราะเขา
บอกเขาให้ดื่มสุรามากไปหรือไม่ถึงได้เกิดภาพลวงตาขึ้น

ในใจของเขารู้สึกไม่ยินยอม ครั้นแล้วนับแต่นั้นขอเพียงมีเวลา
เขาก็จะต้องมาที่ริมทะเลรอภูเขาเซียนปรากฏขึ้นอีกครั้ง ถึงตอนนั้น
ค่อยเรียกคนในหมู่บ้านมาดู พวกเขาจะได้รู้ว่าตนไม่ได้เมาสุราแล้วตาย

ชายชราเพียงเล่าถึงเรื่องราวในอดีตของตนเรื่องหนึ่ง แต่บรรพบุรุษของสกุลใจของท่านนั้นฟังแล้วกลับให้ความสนใจ

ผู้บำเพ็ญเขียนสวนใหญ่ฟังเรื่องเกี่ยวกับเทพเขียนแล้วย่อมเชื่อ เพราะเป้าหมายในท้ายที่สุดของการบำเพ็ญเพียรก็คือการขึ้นสู่สรวงสวรรค์เป็นเทพเขียนมิใช่หรือ

ครั้นแล้ววันถัดมาบรรพบุรุษของสกุลใจของท่านนั้นก็ควักเงินจ้างชาวบ้านคนหนึ่งให้เขาพาเยื่อพาดนออกทะเล คิดจะไปหาภูเขาเขียนลูกนี้

ถ้าเขามีวิชาหาภูเขาเขียนพบ ได้รับการชี้แนะจากเทพเขียนหรือเทพเขียนมอบยาอายุวัฒนะให้เขาเม็ดหนึ่งย่อมดีกว่าเขาลำบากลำบากฝ่าฝืนอย่างหนักหลายปี

สองวันแรกท้องฟ้าปลอดโปร่ง ท้องทะเลสงบนิ่ง อย่าว่าแต่ภูเขาเขียนกระทั่งเงาของนกตัวหนึ่งก็ยังไม่ให้เห็น

คิดไม่ถึงว่าตอนเที่ยงของวันที่สาม ท้องฟ้าที่เดิมปลอดโปร่งแจ่มใสจู่ๆ ก็มีดลลวลงมา เมฆดำปกคลุมท้องฟ้าบัดบังตะวัน คลื่นยักษ์โหมกระหน่ำ มีพายุลมหมุนยักษ์ก่อตัวขึ้นมาจากเบื้องหน้า

บรรพบุรุษของสกุลใจท่านนั้นเห็นสภาพการณ์แล้วก็ตื่นตระหนก แต่เสียดายเขามีพลังวัตรชั้นจินตันเสียเปล่า ภายใต้มหาพายุและคลื่นยักษ์ก็ไม่ต่างอันใดกับคนธรรมดาทั่วไป

ครู่เดียวก็ถูกพัดม้วนเข้าไปในพายุลมหมุนยักษ์ ภาพเบื้องหน้ามืดมิด หมืดสดีไป

รอนจนเขาฟื้นขึ้นมา ก็พบว่าตนเองไม่เพียงไม่ตายกลับมาอยู่ในที่แห่งหนึ่งซึ่งมีภูเขาสายน้ำดังาม

เมื่อดังอ่านมาถึงตรงนี้หัวใจทั้งดวงอดแว่นลนอยขึ้นมาไม่ได้
มาแล้ว...มาแล้ว เริ่มจากตรงนี้เป็นคำพรรณนาเกี่ยวกับ
ดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำแล้ว
แต่ที่ทำไมนางคาดคิดไม่ถึงก็คือต่อจากประโยคที่ว่า

'กลับมาอยู่ในที่แห่งหนึ่งซึ่งมีธาราบรรพตงดงาม' ประโยคถัดไป
ก็คือ 'ข้าได้บัวเขียนเก๋าดาราในตำนานจากสถานที่แห่งนี้หนึ่ง หลัง
กลับมาได้ใช้บัวเขียนเก๋าดาราต้นนี้เป็นตัวหลักและเพิ่มตัวยาล้ำค่า
อื่นๆ เข้าไป หลอมเป็นยาวิเศษออกมาได้ห้าเม็ด

ตอนเปิดเตาหลอมยาวิเศษนี้ออกมากลิ่นอายเขียนลนอยละล่อง
กลุ่มเมฆมวงคลลนอยวนอยู่ระยะหนึ่ง เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยากยิ่ง เมื่อสืบทอด
ไปสู่ชนรุ่นหลัง ยาวิเศษนี้ก็จะเป็รรากฐานของเมืองเหิงหยางเรา ไม่อาจ
เปิดเผยให้ผู้อื่นทราบได้โดยง่าย'

จากนั้นก็ไม่มีแล้ว

แค่นี้...มีแค่นี้

มารดามั่นเถอะ ข้าสู่อุตสาห์ทุ่มเทกายใจ กระทั่งเกือบเอาชีวิตไปทิ้ง
ปรากฏว่าเรื่องเกี่ยวกับดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำ
ท่านเขียนให้ข้าเพียงไม่กี่บรรทัดเท่านั้นหรือ

อีกทั้งกระทั่งถึงตอนนี้ในระหว่างบรรทัดในแต่ละประโยคก็ไม่มี
คำว่าบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำเหล่านี้อยู่เลย คงไม่ใช่ที่เขาไป
ในตอนนั้นก็ไม่ใช่ดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำ หากแต่เป็น
แดนเขียนแห่งอื่นกระมัง

ชั่วขณะนั้นเมิ่งถึงไม่รู้ควรร้องไห้หรือควรหัวเราะดี

นางสิ้นไรรื้อเยวแรงทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้กุมหนังสืออยู่ในมือแล้ว
เหม่อลอย

คิดไปคิดมายังคงไม่ยินยอมพร้อมใจ จึงเริ่มอ่านบันทึกการเดินทาง
เล่มนี้ตั้งแต่ต้นจนจบอย่างละเอียดลอออีกครั้งดูว่าจะหาเบาะแสะอะไรใหม่
ได้หรือไม่

ในที่สุดก็พบตัวอักษรประโยคหนึ่งในหน้าชื่อเรื่องจริงๆ

'บุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์กลางน้ำ ความฝันหวงเหลียน* ตื่น
จากฝันจึงได้รู้สรรพสิ่งล้วนว่างเปล่า ความยึดมั่นที่ไร้ความหมาย'

ด้านล่างยังลงนาม วัน...เดือน...ปี...โจวจินเฟยบันทึกไว้เป็น
ครั้งสุดท้าย

โจวจินเฟยท่านนี้ คิดว่าคงจะเป็นบรรพบุรุษของสกุลโจวท่านนั้น

เมื่ออ่านบันทึกการเดินทางจบเล่มก็มีเพียงส่วนนี้ที่ปรากฏคำว่า
บุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์กลางน้ำให้เห็น ก็ไม่รู้เพียงพอจะอธิบายได้ว่า
สถานที่ที่โจวจินเฟยไปในตอนนั้นก็คือดินแดนบุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์
กลางน้ำหรือไม่

นอกจากนี้ดูจากเวลาที่เขาละสังขารเป็นช่วงเวลาที่เขากลับมาจาก

* ความฝันหวงเหลียน (ข้าวสีทอง) เป็นชื่อนิทานในสมัยถัง เล่าถึงหลูเซิงเป็นบัณฑิตยากจนที่ลาไปสอบเป็น
ขุนนางที่เมืองหลวง แต่กลับต้องผิดหวัง ระหว่างเดินทางกลับผ่านเมืองหนานตันบังเอิญได้พบนักพรตที่เฝ้า
ที่โรงเตี๊ยม หลี่เวิงให้หลูเซิงนอนบนหมอนของตน หลูเซิงหลับและฝันว่าตนสอบได้เป็นขุนนาง แต่งงานกับ
หญิงสาวงดงามจากสกุลสูงศักดิ์ ต่อมาได้เลื่อนขั้นเป็นขุนนางใหญ่ บุตรทั้งห้าก็มีหน้าที่การงานที่ดี มีบุตรหลาน
เต็มบ้าน มีข้าทาสบริวารหอมล้อม อายุแปดสิบจึงสิ้นอายุขัย หลังจากนั้นก็ตกใจตื่นขึ้นมาปรากฏว่ายังอยู่
ในโรงเตี๊ยมเดิม ข้าหวงเหลียนที่โรงเตี๊ยมหุงมาให้กินก็ยังอยู่ในหม้อ เป็นที่มาของคำว่า 'ความฝันหวงเหลียน'
ซึ่งสื่อถึงความฝันที่ไม่อาจเป็นจริง

สถานที่แห่งนั้นเป็นปีที่สาม

ว่ากันตามเหตุผลตอนนั้นใจเงินเฟยยังอายุไม่มาก แต่ก็อยู่ในชั้น
จินตันแล้ว อีกทั้งเขาเพิ่งหลอมยาวิเศษห้าเม็ดนั้นออกมาได้ไม่นาน
เส้นทางในอนาคตพูดได้ว่าโชติช่วงสว่างไสว เหตุใดจู่ๆ จึงละสังขาร

ยังมีอีก ดูจากคำพูดประโยคสุดท้ายที่เขาบันทึกไว้เห็นชัดว่าไม่มี
ความอาลัยอาวรณ์ใดๆ ต่อโลกใบนี้

เป็นเพราะเขาไปพบเจอเรื่องอะไรในสถานที่แห่งนั้นถึงได้ทำให้เขา
หมดอาลัยตายอยากเช่นนี้

เมื่ถึงไม่อาจทราบได้

นางวางบันทึกการเดินทางที่ซำรุดเล่มนี้ไว้บนโต๊ะ เริ่มเชื่อมโยงเรื่อง
ทุกอย่างเข้าด้วยกัน

ตอนนั้นที่ชาวบ้านผู้นั้นเห็นที่แท้แล้วเป็นภาพลวงตา หรือเป็นภูเขาลูกหนึ่งจริงๆ

ถ้าเป็นภูเขาลูกหนึ่งแล้วภูเขาลูกนี้ลอยอยู่บนผิวน้ำทะเล เคลื่อนที่ไปได้
ทั่วทุกหนแห่ง หรือจะปรากฏขึ้นภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดขึ้นเป็นพิเศษ

ใจเงินเฟยออกทะเลไปหาภูเขาเซียน สุดท้ายถูกพายุลมหมุนยักษ์
ดูดเข้าไป หลังจากฟื้นขึ้นมาสถานที่แห่งนั้นใช่ภูเขาลูกนั้นหรือไม่

ถ้าใช่แล้วภูเขาแห่งนั้นที่แท้แล้วใช้ดินแดนบุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์
กลางน้ำในตำนานหรือไม่ หรือว่าเป็นเพียงภูเขาลูกหนึ่งเท่านั้น

เมื่ถึงรู้สึกว่าศีระของนางบวมโตขึ้นเล็กน้อย

ครั้นแล้วนางจึงตัดสินใจยังคงพักผ่อนสักครู่ก่อน ประเดี้ยวค่อย
คิดใหม่ หาไม่ยังไม่ทันคิดได้ผลลัพธ์อะไรออกมา นางก็จะทำให้ตัวเอง
หัวหมุนเสียก่อน

ตอนมู่หาสุยเข้ามา ภาพที่เห็นก็คือเม็งถึงนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างโต๊ะ
ตัวหนึ่ง มือขวาทำคาง สองตาเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

ในดวงตาอดมีรอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นมาไม่ได้

เขาเดินเข้าไปใกล้ นั่งลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่อยู่ข้างๆ เม็งถึง

"กำลังคิดอะไรอยู่หรือ"

พูดพลางหยิบยาวิเศษซามหนึ่งออกมาจากในแขนเก็บทรัพย์
ผลักไปตรงหน้าเม็งถึง

นางแม่จะเลื่อนพลังวัตรสู่ขั้นหยวนอิงสำเร็จแล้ว แต่ตอนเล่นซีพจร
ปราณยังไม่ทะลุปรุโปร่งทั้งหมดได้ใช้ปราณวิเศษอย่างไม่ยั้งคิด ทำให้
ยังคงสร้างความเสียหายต่อดวงจิตในระดับหนึ่ง ดังนั้นจำเป็นต้องกินยา
หลายวันเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงจึงจะไม่มีอะไรผิดพลาด

เม็งถึงไ้แว้งใจมู่หาสุยอย่างสุดจิตสุดใจ ขอเพียงเป็นของที่มู่หาสุย
เอามาให้นางดื่มกิน นางไม่เคยถามว่าคืออะไร แต่จะทำตามที่เขาต้องการ
ให้ทำแต่โดยดี

ตอนนี้ก็เช่นกัน นางยื่นมือไปยกซามยาตรงหน้าขึ้นมา เหย่น้ำขึ้น
ดื่มหมดซาม

ยามีสขมเล็กน้อย หลังจากวางซามลงนางก็หยิบลูกกวาดจาก
ในถุงฟ้าดินเม็ดหนึ่งแล้วอมไว้ในปาก

ทางหนึ่งก็ใช้สายตาแสดงเจตนาให้มู่หาสุยมองบันทึกการเดินทาง
ที่วางอยู่บนโต๊ะเล่มนั้น

"ศิษย์พี่ ท่านดูนี่คือบันทึกการเดินทางที่บรรพบุรุษสกุลใจของท่านนั้น
เขียนไว้"

เมื่อเข้าตอนอยู่ที่หอเก็บตำรานั้นก็ได้บอกมู่หาสุยแล้วว่านาง

จะหาอะไร ภายหลังก็นางก็คิดจะไปหาดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำ ดังนั้นตอนนี้จึงไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังอะไรมู่หว่าฮุย

พอเข้ามาในห้องมู่หว่าฮุยก็เห็นบันทึกการเดินทางที่ถูกไฟเผาชำรุด เล่มนั้นวางอยู่บนโต๊ะแล้ว

ช่วงเช้าที่เมิ่งถ้งยอมเสี่ยงอันตรายถึงชีวิตก็จะเข้าไปในทะเลเพลิง เพื่อหาบันทึกการเดินทางเล่มนี้ให้ได้ ในใจเขาย่อมนึกจนสงสัย มาบัดนี้เมิ่งถ้งเป็นฝ่ายบอกให้เขาดูของสิ่งนี้ เขาจึงหยิบขึ้นมาแล้วพลิกอ่านดู

ก็แค่บันทึกการเดินทางธรรมดาเล่มหนึ่ง ไม่เข้าใจเพราะเหตุใดเมื่อวานเมิ่งถ้งจะต้องหาของสิ่งนี้ให้พบให้ได้

ทั้งยัง...

"เจ้ารู้จักโจวจินเฟยหรือ"

"ไม่รู้จัก"

เมิ่งถ้งพบบนโต๊ะ ทำทางสั้นไว้เรียบร้อย "ถ้าไม่ใช่อ่านบันทึกการเดินทางเล่มนี้จบ ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสกุลโจวมียุทธบุรุษผู้หนึ่งชื่อโจวจินเฟย"

"บันทึกการเดินทางเล่มนี้มีอะไรแปลกมหัศจรรย์หรือ แล้วเจ้ารู้มาจากที่ใดว่าในหอเก็บตำราของสกุลโจวมียุทธบุรุษเดินทางเช่นนี้อยู่เล่มหนึ่ง แล้วดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำคือสถานที่แบบใดหรือ"

คนผู้นี้ไม่เพียงถามติดกันสามคำถาม ยังเป็นคำถามสำคัญยิ่งทั้งหมด ดูท่าคงปิดบังต่อไปไม่ได้แล้ว

เมิ่งถ้งจึงบอก "ศิษย์พี่ ท่านยังจำซึ่งชิงเสวียได้กระมัง นางเป็นคนบอกข้า ในโลกนี้มีสถานที่ในตำนานแห่งหนึ่งเรียกว่าดินแดนบุปผาในคันทอง ดวงจันทร์กลางน้ำ ในแดนเซียนแห่งนี้มีของวิเศษอย่างหนึ่งมีชื่อ

เรียกว่าจีซังโยวถาน

ในคำคืนวันพระจันทร์เต็มดวง จีซังโยวถานนี้จะผลิบานยามนั้นให้เอาน้ำค้างในเกสรของมันมากินลงไปก็จะสามารถชำระจิตมารทุกอย่างออกไปได้หมด

ข้าคิดจะไปแดนเซียนแห่งนี้สักครั้ง จึงถามนางจะไปแดนเซียนแห่งนี้ได้อย่างไร นางบอกข้า เมืองเหิงหยางแห่งนี้เคยมีคนผู้หนึ่งไปแดนเซียนแห่งนั้น ยังเอาหญ้าวิเศษต้นหนึ่งมาจากแดนเซียนแห่งนั้น และนำมาผสมกับบุปผาวิเศษหญ้าวิเศษล้ำค่าต่างๆ เข้าไปหลอมออกมาเป็นยาวิเศษห้าเม็ดที่คนในแดนบำเพ็ญเซียนต่างรู้จักดี

เมื่อสองวันก่อนข้าได้ไปเลียบๆ เคียงๆ ถามที่ใจถึงเรื่องนี้ จึงได้ทราบว่ามันคือการเดินทางที่บรรพบุรุษท่านนั้นหรือก็คือโจวจินเพยทั้งไว้เก็บอยู่ในหอเก็บตำรา ด้วยเหตุนี้เมื่อวานพอเห็นหอเก็บตำราไฟไหม้ ข้ากลัวว่าถ้าบันทึกการเดินทางเล่มนี้ถูกเผาแล้วก็จะไม่รู้ควรไปหาดินแดนบุปผาในคั่นช่อง ดวงจันทร์กลางน้ำได้อย่างไร พอร้อนใจขึ้นมาจึงได้พุ่งเข้าไปในทะเลเพลิง"

การพูดโกหก ถ้าเป็นคำโกหกทั้งหมดก็จะถูกคนมองออกได้ง่าย อย่างเช่นนางแก้ส่วนพูดเรื่องจริง หนึ่งส่วนเป็นเท็จ เปลี่ยนเรื่องที่ถ้ากินน้ำค้างในเกสรจีซังโยวถานแล้วจะสามารถซ่อมแซมการบิดผันที่เสียหายทุกอย่างในโลกได้ มาเปลี่ยนเป็นสามารถชำระจิตมารทุกอย่างออกไปได้หมดก็ไม่เชื่อว่ามีหว่าสุยจะมองออก

นอกจากนี้หลังจากกล่าวคำพูดเหล่านี้จบนางยังมองมู่หว่าสุยด้วยแววตาไม่สะทกสะท้าน

มู่หว่าสุยมองนางอยู่ครู่หนึ่ง ถามขึ้น "เพราะเหตุใดซึ่งซึ่งเสียยี้ต้อง

บอกเรื่องนี้แก่เจ้า"

"นางอยากให้ข้าราชการชีวิตของซูเย่าไว้"

ปัญหานี้เมื่อก่อนก็เคยคิดไว้แล้ว คำตอบจึงติดอยู่กับปาก "ใช้ของ
สิ่งนี้เป็นข้อแลกเปลี่ยน นางบอกข้า ท่านเกิดจิตมารขึ้นแล้ว รวมถึงควร
กำจัดจิตมารของท่านอย่างไร"

มู่หว่าซูเย่าเฝ้าปากไม่พูด

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงเอ่ยถามเสียงเบา "ที่เจ้าคิดจะไปดินแดนบุปผา
ในคันท้อง ดวงจันทร์กลางน้ำก็เพื่อข้า"

"ใช่" เมื่อก่อนไม่ได้ปฏิเสธ "ศิษย์พี่ท่านดีต่อข้าเพียงนี้ ช่วยข้าไว้
หลายต่อหลายครั้ง ข้าก็อยากช่วยท่านบ้าง"

ในใจประหนึ่งมีน้ำพุร้อนไหลผ่านรู้สึกอบอุ่นขึ้นมาในทันที

มู่หว่าซูเย่ายิ้มน้อยๆ ออกมา

"ดีต่อเจ้าก็ดี ช่วยเจ้าก็ดี นี่ล้วนเป็นสิ่งที่ข้าทำด้วยความสมัครใจ
เจ้ารับไว้ด้วยความสบายใจก็พอไม่ต้องขอใช้คืน"

ส่วนเรื่องจิตมารของข้า เจ้าวางใจ ข้ารู้ว่าควรทำเช่นไร ดินแดน
บุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์กลางน้ำแห่งนั้น เมื่อครู่ข้าพลิกอ่านบันทึก
การเดินทางของบรรพบุรุษท่านนั้นแล้ว มีบันทึกอยู่เพียงไม่กี่คำ กล่าวแต่
จะมีอันตรายมาก ยังคงอย่าไปดีกว่า"

เมื่อก่อนคิดในใจ ถ้าท่านแค่เพียงมีจิตมาร ข้าก็ไม่จำเป็นต้องไป
ผจญภัยในแดนเซียนที่ไม่รู้จักแห่งนั้น ให้ท่านเอาชนะด้วยตนเองก็พอ
ไม่ว่าจิตมารก็จะหายไป ทว่าในเวลานี้ท่านไม่เพียงมีจิตมาร ผนิกที่ปิด
อยู่ในร่างมารสวรรค์ของท่านมีรอยแยกเกิดขึ้นแล้ว

รอยแยกรั้งแต่จะยิ่งกว้างขึ้น ยังมีไม่เซียวคอยจ้องตาเป็นมันอยู่

ข้างหลัง พร้อมจะผลักดันท่านเข้าสู่ความเป็นมารตลอดเวลา ดังนั้นต่อให้
อันตรายเพียงใด แดนเขียนแห่งนี้ข้าก็จำเป็นต้องไป

จึงก้มหน้าลง นิ่งเงียบไม่พูดจา

ท่าทางเช่นนี้ของนาง มู่หว่าฮุยยังจะไม่เข้าใจความหมายของนาง
อีกหรือ

ช่างเกิด แทนที่ถึงตอนนั้นจะปล่อยให้นางลอบหลบไปหาดินแดน
บุปผาในคั่นช่อง ดวงจันทร์กลางน้ำอะไรนั่นตามลำพัง ไม่รู้ตนเองก็ไป
ด้วยกันกับนางจะดีกว่า

จึงบอก "ในเมื่อเจ้าจะต้องไปให้ได้ เช่นนั้นรอร่องทางนี้เสร็จสิ้นแล้ว
ข้าจะไปเสาะหาด้วยกันกับเจ้า"

เมิ่งถึงเงยหน้าขึ้น

เพียงแต่คำพูดปฏิเสธของนางยังไม่ทันออกจากปาก มู่หว่าฮุยก็กุม
มือขวาที่วางอยู่บนโต๊ะของนางเสียก่อน

"เจ้าก็รู้ ข้าไม่มีทางปล่อยให้เจ้าไปสถานที่ที่ไม่รู้จักเช่นนั้นตามลำพัง
คนเดียว"

ตอนเขาเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้เสียงแม้จะเบา แต่ท่าทีกลับเด็ดเดี่ยว
แน่วแน่งยิ่ง

อีกทั้งระหว่างนั้นเขายังจับจ้องเมิ่งถึงอยู่ตลอดเวลา แกวตานุมนวล
อ่อนโยน ช่วงขณะนั้นเมิ่งถึงรู้สึกราวกับได้เห็นดวงดาวเต็มท้องฟ้าในดวงตา
ของเขา

เมิ่งถึงอดทอดถอนใจไม่ได้ หน้าตาของศิษย์พี่หล่อเหลาเกินไปแล้ว

ยามเขาใช้สายตาเช่นนั้นมองนางไม่ว่าเขาจะร้องขอให้ทำอะไร ดูเหมือน
นางจะไม่มีทางปฏิเสธได้เลย

อีกทั้งนางรู้ดี ในเมื่อเวลานี้มู่หว่าฮุยรู้เรื่องนี้แล้ว นางคิดจะปิดบัง
เขาลอบไปเสาะหาดินแดนบุปผาในคั่นช่อง ดวงจันทร์กลางน้ำเพียง
ผู้เดียว นั่นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

มู่หว่าฮุยมีวิธีการมากมายทำให้นางไม่อาจออกเดินทางไปได้
ช่างเถิด เช่นนั้นก็ไปด้วยกันเถิด ไม่นานถึงตอนนั้นพวกนางยังอาจ
ได้พบเจอจังหวะโอกาสอะไร ถ้าพลังวัตรของมู่หว่าฮุยเลื่อนขั้นขึ้นไป
ได้อีก กลายเป็นบุคคลอันดับหนึ่งของแดนบำเพ็ญเขียน เช่นนี้วันหน้า
ต่อให้เป็นเมิ่งชิงเหิง เขาก็ไม่ต้องหวาดกลัวแล้ว

จึงพยักหน้า

"ดีสิ ถึงตอนนั้นศิษย์พี่กับข้าไปด้วยกัน"

มู่หว่าฮุยเห็นนางเห็นด้วย ในดวงตาพลันมีรอยยิ้มผุดขึ้น
เกือบจะอดใจไม่ไหวก้มลงจูมพิตมือของเมิ่งถึง
แต่เขากลัวว่าจะทำให้เมิ่งถึงตกใจ ดังนั้นไม่เพียงไม่ได้ก้มลงไป
จูมพิตกลับปล่อยมือที่กุมมือเมิ่งถึงไว้

ท้องฟ้าเริ่มมืดลง มีผู้สอดแนมมารายงานว่าทัพใหญ่ของเผ่ามาร
มาถึงที่ใดแล้วอยู่เป็นระยะ คนในเมืองเหิงหยางทั้งเบื่องบนเบื่องล่าง
ต่างเต็มไปด้วยความตึงเครียด

เข้าสู่ราตรีกาล ช่วงยามสอง* เมิ่งถึงก็รู้สึกว่่าพื้นดินสั่นสะเทือนเป็น
ระลอก

อดเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าไม่ได้

เห็นอยู่ว่่าเป็นคำคืนที่ทำให้คนตึงเครียดเช่นนี้ แต่ท้องฟ้ายามราตรี
กลับสวยสดงดงามดุจแก้วเจียระไน ดวงจันทร์สุกสกาวประปรายไปด้วย

* ยามสอง คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

ดวงดาราอากาศปลอดโปร่งแจ่มใส ก็ไม่รู้ที่แท้แล้วอยากให้คนรู้สึกเช่นไร
พื้นดินสั่นสะเทือนถี่ขึ้นทุกที เมื่ถึงในฐานะผู้บำเพ็ญเขียนขึ้น
หยวนอิงระดับรองที่มีอยู่ไม่มากเพียงไม่กี่คนได้ก็กระโดดขึ้นไปบนท้องฟ้าสูง
ด้วยกัน แล้วทอดสายตาลงดูสถานการณ์ของข้าศึก

จะบรรยายอย่างไรดี น่าจะประมาณจากการสู้รบที่ศึกเฮล์มส์ดีพ*
ในภาพยนตร์เรื่องเดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์** ฉบับเข้มข้นยิ่งขึ้น

สั่นสะท้านหวั่นไหวยิ่ง อีกทั้งนำหवादหวั่นพรั่นพรึงยิ่ง
กระทั้งบนท้องฟ้ายังมีนกประหลาดรูปร่างใหญ่โตที่ไม่รู้จักชื่อ
บินวนเวียนไปมาพาลางส่งเสียงร้องแปลกประหลาดดังแตกๆ

ภายใต้แสงจันทร์สว่างไสวก็เห็นพวกมันนับย่นตาทั้งสองแดงฉาน
มีกรงเล็บที่แหลมคมคู่หนึ่งกับจะอยปากโค้งงอ เพียงเห็นก็รู้สึกหวาดผวา
ชั่วขณะนั้นเมื่ถึงรู้สึกงุนงงไม่เข้าใจ

แดนमारเตรียมทำศึกใหญ่เช่นนี้ ที่แท้แล้วเพราะต้องเอาวิเศษ
เมदनั้นไปให้ได้ หรืออาศัยโอกาสนี้ประกาศศึกกับทั้งแดนบำเพ็ญเขียน
กันแน่

แต่ไม่ว่าแดนमारมีจุดประสงค์เช่นไร คำคินนี้พวกนางแม่ตายก็ต้อง
ปกป้องเมืองเหิงหยางไว้ให้ได้

ตอนนี้ก็ได้แต่หวังว่าค่ายกลปกป้องเมืองเหิงหยางจะสามารถ
ขวางกั้นมารอสูรและมารทั้งหลายของแดนमारเอาไว้ได้

* ศึกเฮล์มส์ดีพ (Helm's Deep Battle) ในภาพยนตร์ (หรือศึกป้อมฮอร์นเบิร์กในหนังสือ) เป็นส่วนหนึ่งใน
มหาสงครามแหวนในยุคที่สามของมิดเดิลเอิร์ธ โดยเป็นสงครามระหว่างอาณาจักรโอรันในรัชสมัยของ
กษัตริย์เอโอเดนกับปราการไอเซนการ์ดภายใต้การควบคุมของพ่อมดซารูมาน

** เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ (The Lord of the Rings) เป็นภาพยนตร์ชุดของภาพยนตร์ไตรภาคแนวมหากาพย์
แฟนตาซีมัจจุภัย กำกับโดยปีเตอร์ แจ็กสัน สร้างจากนวนิยายเขียนโดย เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน ภาพยนตร์ชุด
ประกอบด้วยอินิหารแหวนครองพิภพ (2001), ศึกหอคอยคู่กู้พิภพ (2002) และมหาสงครามชิงพิภพ
(2003)

แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดแจ้ง ค่ายกลปกป้องเมืองเพียงขวางไว้ได้
ชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น

นกประหลาดจำนวนนับไม่ถ้วนมีดฟ้ามัวดิน ไม่รู้จักความเจ็บปวด
ไม่รู้จักกลัวตาย ตัวหน้าร่วงหล่น ตัวหลังก็บุกเข้ามาไม่ขาดสาย ในที่สุด
เบื้องหน้าก็มีแต่ชนปีกที่ดำทะมึนไปหมด ในหูเพียงได้ยินเสียงร้องแหลม
ของนกที่พุ่งเข้าชนค่ายกล

หลังจากเวลาผ่านไปราวหนึ่งก้านธูป เมืองถึงคล้ายได้ยินเสียงเบรียง
ดังกังวานขึ้น

ค่ายกลปกป้องเมืองแตก ภายใต้แสงจันทร์สุกสกาว นกประหลาด
จำนวนนับหมื่นนับตาทั้งสองแดงฉาน ส่งเสียงร้องแปลกประหลาด
ดังแฉกๆ พุ่งลงมาใส่ทุกคนที่อยู่ในเมือง

60

ค่ายกลปกป้องเมืองถูกทำลาย เด็กและผู้ใหญ่ในเมืองเหิงหยาง
ต่างส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

เมื่ถึงเวลานี้จะอย่างไรก็เป็นผู้บาปผู้เสียเปรียบในชั้นหยวนอิง แม้
สถานการณ์จะคับขันอันตรายเช่นนี้ แต่จะปกป้องตนเองย่อมไม่เป็น
ปัญหาแน่นอน

นอกจากนี้เพราะดวงจิตของชิงหลวนคือวิหคเทพอันเป็นลักษณะ
พิเศษ นางจึงขออาสาไปกับหมู่หาสุยไปกำจัดนกประหลาดบนท้องฟ้าเหล่านั้น

นกประหลาดบนฟ้าเหล่านี้แม้จะไม่มีพลังเช่นฆ่าสังหารมากเท่า
มารกับมารอสูรเหล่านั้น แต่ส่งเสียงร้องแปลกประหลาด 'แคกๆ' บิน
วนเวียนอยู่เหนือศีรษะผู้คนก็สร้างแรงกดดันให้กับคนอย่างมาก พวกมัน
ยังพุ่งลงมา ไม่ก็ใช้กรงเล็บแหลมคมคว้าตัวคนบินขึ้นไปบนท้องฟ้า
จากนั้นก็เหวี่ยงลงมา หรือไม่ก็อาศัยจะอวยปากที่แหลมคมจิกลงไป

ตัวคนอย่างแรง ทุกคนล้วนมีเลือดเนื้อเป็นคนธรรมดาอย่าอวดไม่อาจต้านทาน
ได้ไหว

มู่หว่าฮุยรู้ถึงกำลังความสามารถของเม้งถึงในเวลานี้กลับไม่ได้
ไม่อนุญาต เพียงกำชับนางให้ระมัดระวัง ไม่อาจฝืนกำลังเกินตัว ถ้ามีเรื่อง
อันใดให้รีบเรียกเขาทันที จากนั้นก็กุมกระบี่อุ้งมือพุ่งไปที่นอกกำแพงเมือง

เมื่อเทียบกับการบุกเข้าโจมตีทัพใหญ่ของแดนมารที่รุกเข้าถึง
นอกเมืองแล้ว เห็นได้ชัดว่าการจัดการกับเหล่าคนประหลาดในเมืองดูจะ
ปลอดภัยยิ่งกว่า

ก่อนหน้านี้แม้เม้งถึงจะเคยผ่านการทำศึกมาหลายครั้ง แต่ยังคง
เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสถานการณ์การสู้รบที่ใหญ่โตเช่นนี้ ถ้าจะบอกว่า
ในใจไม่รู้สึกหวาดกลัวเลยย่อมเป็นไปได้

แต่ถึงจะหวาดกลัวเพียงใดก็ต้องกัดฟันเข้าต่อสู้

กุ่มซิงหลวนไว้น้ำมือมัน นางเหินทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า

พร้อมๆ กับที่นางเข้าสู่ชั้นหยวนอิง ซิงหลวนกับนางไม่เพียงนับวัน
ยิ่งรู้จักกัน พลังอำนาจอันน่าเกรงขามของมันในฐานะกระบี่เซียนก็ยิ่ง
ปรากฏชัดมากขึ้น

บ่อยครั้งเม้งถึงเพียงกวัดแกว่งมือออกไป ไก่กระบี่สี่มรกตจางๆ
ประดุจลมพายุพัดโหม ผ่านไปทางใดไม่มีคนประหลาดอยู่รอดปลอดภัย
แม้แต่ตัวเดียว

บางครั้งพบเห็นคนประหลาดก่อเหตุอยู่ในที่ไกลออกไป เม้งถึง
รีบไปช่วยไม่ทันก็ซุ่มมือขว้างซิงหลวนออกไป ซิงหลวนพลันกลายเป็นร่างเดิม
เป็นวิหคเทพพุ่งเข้าไปพ่นเปลวเพลิงออกจากปากที่เดียวก็จบเรื่องแล้ว

ภายใต้การสู้รบที่ดุเดือดเช่นนี้ คนประหลาดที่ยกกันมามีดฟ้าม้วนดิน

ไม่รู้ว่ามีจำนวนเท่าใด บินอยู่เหนือศีรษะปิดฟ้าบังเดือน ถึงกับถูกเม็งถึงกับชิงหลวนกำจัดไปแล้วเจ็ดแปดส่วน สามารถมองเห็นท้องฟ้ายามราตรีที่ปลอดโปร่งและจันทร์เต็มดวงที่อยู่เหนือศีรษะได้แล้ว

เม็งถึงลอบระบายลมหายใจยาวออกมา

เหลือเพียงเก็บกวาดงานในช่วงท้าย นางก็จะเร่งรีบไปที่นอกเมืองร่วมต่อต้านข้าศึกกับหมู่หาญได้แล้ว

ในยามนี้เอง นางก็ได้ยินเสียงกรีดร้องเสียงแหลมดังขึ้นมาในหู

หันมองไปตามเสียงก็เห็นว่ามินกประหลาดตัวหนึ่งรูปร่างใหญ่โตมาก สามารถเรียกได้ว่าเป็นจ้าวแห่งนกประหลาดเหล่านี้ได้เลย กำลังใช้กรงเล็บคู่หนึ่งคว้าจับอวีนชูเยวี่แล้วบินขึ้นไปบนท้องฟ้า

แม้เม็งถึงจะไม่ชอบอวีนชูเยวี่ แต่จะอย่างไรก็เป็นศิษย์ร่วมสำนักย่อมไม่อาจนิ่งดูตายนางตายอยู่ตรงหน้าตนโดยไม่ช่วยเหลือ

นอกจากนี้เพราะเรื่องของชุยเย่า เม็งถึงจึงรู้สึกอยู่เสมอว่าตนติดค้างอวีนชูเยวี่อยู่หนึ่งชีวิต

ครั้นแล้วจึงรีบหมุนตัวพุ่งทะยานไปที่นกประหลาดตัวนั้น

แต่มาได้ครึ่งทางพลันเห็นใจอึ้งเสวี่กำลังถูกนกประหลาดตัวหนึ่งโจมตีอยู่ หัวไหลซ้ายไม่เพียงถูกจะงอยปากแหลมคมของนกประหลาดตัวนั้นจิกได้รับบาดแผล มองเห็นโลหิตสดไหลไม่หยุด กระทั่งกระดูกขาาก็โผล่ออกมาเป็นที่น่าสะพรึงกลัว

แต่แม้กระนั้นก็ไม่เห็นใจอึ้งเสวี่ร้องออกมาแม้แต่คำเดียว หากแต่กัดฟันแน่น มือขวายังคงกวัดแกว่งกระบี่ไม่หยุด คิดจะสังหารนกประหลาดตัวนั้นให้ตาย

เรื่องราวย่อมแบ่งเป็นหนักเบาแรงด่วน อีกทั้งใจอึ้งเสวี่แม้อยู่ห่าง

จากตนแต่ก็ไกล่กว่าอวินซูเยวี่

ครั้นแล้วเมิ่งถึงจึงหักเลี้ยวกลางทาง พุ่งไปที่ข้างกายโจวอึ้งเสวี่เข้าก่อน

เพื่อจะหลีกเลียงตอนกวัดแกว่งกระบี่จะพลาดไปถูกโจวอึ้งเสวี่เข้าเมิ่งถึงจึงทิ้งกระบี่มาใช้มือ

สองมือจับไปที่ปีกข้างหนึ่งของนกประหลาดแน่น ออกแรงฉุดลากมันไปที่ด้านข้าง

แต่พละกำลังของนางมีจำกัด ฉุดลากอย่างไรก็ไม่ยักกลับไปกระตุ่นความดุร้ายของนกประหลาดตัวนั้น

ทรงเล็บแหลมคมคู่นั้นยังคงเกาะโจวอึ้งเสวี่ไม่ปล่อย ทางหนึ่งกระพือปีกของตนเอง ทางหนึ่งก็หันหน้ามาจะจิกเมิ่งถึง

ดิงเล่อเซวี่ยนที่ต่อสู้กับนกประหลาดตัวหนึ่งอยู่ที่ด้านข้างเห็นแล้วรีบวิ่งเข้ามาช่วย

นกประหลาดที่พันพัวอยู่กับดิงเล่อเซวี่ยนตัวนั้นก็กระโจนเข้ามาจะโจมตีดิงเล่อเซวี่ยนต่อ

เรื่องนี้จัดการไม่ยาก เมิ่งถึงสั่งการชิงหลวนให้บินขึ้นไปพนไฟออกมาคำเดียวก็เผานกตัวนั้นจนลุกไหม้กลายเป็นลูกไฟสลายไป

เมิ่งถึงกับดิงเล่อเซวี่ยนสองคนร่วมแรงร่วมใจกัน สุดท้ายก็ดึงนกประหลาดตัวนั้นออกมาจากร่างของโจวอึ้งเสวี่ได้สำเร็จ

โจวอึ้งเสวี่แม้จะเจ็บจนใบหน้าซีดขาว หน้าผากเต็มไปด้วยเหงื่อเย็น แต่ยังคงกัดฟัน พลิกมือเสือกกระบี่ออกไป แทะเข้าไปที่หัวใจของนกประหลาดตัวนั้นอย่างแรง

นี่นับว่าล้างแค้นให้กับตนเองแล้ว

เมื่ถึงทางหนึ่งหอบหายใจ ทางหนึ่งบอกกับติงเล่อเซวี่ยนและ
โจวอิงเสวี่ "พวกเจ้าสองคนรีบหาเรือนสักหลังแล้วเข้าไปหลบ รอข้าเผา
นกประหลาดที่เหลือเหล่านี้แล้วพวกเจ้าค่อย..."

ยังพูดไม่ทันจบก็ได้ยินเสียงกรีดร้องของอวิ้นชู่เยวี่ดังขึ้นทันที

เมื่ถึงเงยหน้าขึ้นมอง อดอุทานให้ตายสิออกมาไม่ได้

ไม่มีเวลาจะมาสั่งกำชับติงเล่อเซวี่ยนและโจวอิงเสวี่ต่อ เมื่ถึง
ก็ตะโกนเรียกชิงหลวนคำหนึ่ง ชีกระบี่เหาะขึ้นไปบนท้องฟ้า

ที่แท่นกประหลาดที่จับอวิ้นชู่เยวี่ไปตัวนั้น เห็นวาระดับความสูง
เพียงพอที่จะโยนคนลงไปให้กลายเป็นขนมเปียะไส้เนื้อได้แล้วจึงปล่อย
กรงเล็บทันที

จากนั้นอวิ้นชู่เยวี่ก็ร่วงตกลงไปเป็นเส้นตรง

ประเด็นสำคัญก็คือนางทางหนึ่งร่วงลงไปทางหนึ่งก็ส่งเสียงกรีดร้อง
ไปด้วย

เมื่ถึงรีบชีกระบี่พุ่งเข้าไปรับตัวนางไว้

ตอนพานางกลับลงมาที่พื้น ติงเล่อเซวี่ยนและโจวอิงเสวี่ยยังไม่ทัน
หาเรือนที่เหมาะสมเข้าไปหลบภัยได้

เมื่ถึงจึงมอบอวิ้นชู่เยวี่ให้กับติงเล่อเซวี่ยน

เห็นชัดว่าสองขาของอวิ้นชู่เยวี่อ่อนยวบแล้ว ตอนเมื่ถึงปล่อยมือ
นางก็ลื่นไถลลงไปในงับกับพื้นราวกับโคลนเหลว

ติงเล่อเซวี่ยนมองดูนาง ลังเลอยู่ชั่วขณะ สุดท้ายยังคงเดินเข้ามา
ยื่นมือไปประคองนางขึ้น

ตอนแรกเมื่ถึงหมุนตัวจะชีกระบี่จากไป แต่สุดท้ายก็ทนไม่ไหว
หันหน้ามามากล่าวอวิ้นชู่เยวี่

"อวินซูเยวี่ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็เป็นผู้บำเพ็ญเขียนขั้นสร้างฐานไม่ใช่
คนธรรมดาจะเทียบได้ เมื่อครูเจ้าถูกนกประหลาดจับไปหรือจะไม่รู้จัก
ช่วยเหลือตนเอง ตอนถูกมันโยนลงมาหรือเจ้าไม่รู้จักขี่กระบี่ เอาแต่กรี๊ดร้อง
มีประโยชน์อันใด หรือเห็นว่าแค่กรี๊ดร้องแล้วจะช่วยชีวิตเจ้าได้"

ถ้าจะบอกว่าอ่อนแอบบบบ หรือใจอึ้งเสวี่ไม่ใช่บุตรสาวเจ้าเมือง
มีอันใดด้อยกว่าเจ้าหรือ

นางยังไม่นับเป็นผู้บำเพ็ญเขียนด้วยซ้ำ กระทั่งขี่กระบี่ก็ยังไม่เป็น
แต่เมื่อครูตอนนางถูกโจมตีก็ไม่ได้ส่งเสียงร้องสักคำ รู้จักช่วยเหลือตนเอง
เช่นนี้เมื่อหันไปมองอวินซูเยวี่อีกครั้ง เมื่อก่อนก็รู้สึกแทบไม่อยาก
จะมอง

จึงเอ่ยเสียงเย็น "ศิษย์น้องอวิน ที่ติดค้างเจ้าอยู่หนึ่งชีวิตข้าใช้คืน
ให้แล้ว"

พูดพลางนางก็หมุนตัวขี่กระบี่จากไป เริ่มงานเก็บกวาดในช่วงท้าย
ของตน

ดิงเล่อเซวี่ยนมองอวินซูเยวี่ที่โกรธจนใบหน้าเขียวคล้ำ แล้วประคอง
นางเดินเข้าไปในเรือนที่อยู่ด้านหลังหนึ่งเจี๋ยบๆ

ใจอึ้งเสวี่รู้ยามนี้ตนบาดเจ็บหนัก ถ้ายังอยู่ข้างนอกไม่เพียงไม่อาจ
ช่วยเมิ่งถึงได้ เกรงว่ายังจะทำให้นางต้องแบ่งสมาธิมาตลอดเวลาจึงตาม
ดิงเล่อเซวี่ยนเข้ามาในเรือนเจี๋ยบๆ

เพียงแต่ถึงจะเข้ามาในเรือนแล้ว นางยังคงยืนอยู่ที่ข้างหน้าต่าง
แหงนหน้ามองเมิ่งถึงตลอดเวลา

ก็เห็นเงาร่างของเมิ่งถึงรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ เห็นอยู่ว่าเมื่อครู
อยู่ด้านตะวันออกสังหารนกประหลาดตัวหนึ่งในกระบี่เดียว พริบตาถัดมา

นางก็มาปรากฏตัวที่ด้านตะวันตก ประกายกระบี่พุ่งผ่านไป นกประหลาด
สองตัวทางซ้ายตัวทางขวาตัวต่างร่างขาดเป็นสองท่อน ขนปีกสีดำบน
ร่างนกร่วงพูลงมาปาดประหนึ่งหิมะสีดำตก

ใจอึ้งเสียวมองเมืงถึงที่เป็นเช่นนี้อดที่จะขึ้นชมไม่ได้ "เมืงเขียนจื่อ
ร้ายกาจยิ่งนัก ทำให้คนเลื่อมใสใฝ่ฝัน"

อวิ้นซุยเยี่ยถูกตึงเล่อเซวียนประคองไปนั่งที่ม้านั่งตัวหนึ่งได้ยืนแล้ว
ก็แค่นหัวเราะออกมาคำหนึ่ง

ตึงเล่อเซวียนได้ยืนชัดเจน อุดที่จะเงยหน้าขึ้นมองนางไม่ได้

เมื่อกลางวันเมืงถึงถูกฟานตูจับตัวไป ปล่อยนกระเรียนกระดาศ
ตัวนั้นออกมาเพื่อขอความช่วยเหลือกลับถูกอวิ้นซุยเยี่ยชักกระบี่ฟันขาด

ตึงเล่อเซวียนแม้จะเร่งรุดไปบอกมู่หว่าฮุยเรื่องเมืงถึงมีอันตราย แต่ก็
ล้มแล้วล้มเลิก สุดท้ายนางก็ไม่ได้บอกเรื่องที่อวิ้นซุยเยี่ยฟันนกระเรียน
ขาดออกไป

เพียงแต่หลังจากเรื่องผ่านไปตึงเล่อเซวียนมาใคร่ครวญถึงเรื่องนี้
อย่างละเอียดกลับอดเย็นยะเยียบไปทั้งร่างไม่ได้

เพราะนางนึกขึ้นมาได้ว่าสองวันก่อนมู่หว่าฮุยยื่นกรานจะยกเลิก
การหมั้นหมาย อวิ้นซุยเยี่ยไม่ยินยอม เรื่องนี้ยังถูกหลิงซิงเหยาได้ยื่นเข้า

อวิ้นซุยเยี่ยคิดจะไปอธิบายกับหลิงซิงเหยา หลิงซิงเหยากลับ
ไม่สนใจนาง หมุนตัวเข้าห้องปิดประตู

หลังจากนั้นอวิ้นซุยเยี่ยก็ร้องไห้วิ่งออกไป ตนได้รับการให้อภัยจาก
อวิ้นซิวไปให้ตามไปปลอบใจอวิ้นซุยเยี่ย

ครานั้นนางหาอวิ้นซุยเยี่ยพบก็เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่กับบุรุษผู้บำเพ็ญเขียน
อิสระสองคนกำลังสนทนากันเรื่องอาวุธวิเศษในแดนบำเพ็ญเขียน

เนื่องจากพักหลังมานี้ อวินชู่เยวีย นับวันยิ่งว่างตัว เหมินเฉยเหินห่าง
ต่อตน ดึงเล่อเซวียน ไม่อยากจะเข้าไปใกล้ นางมากนัก จึงยืนฟังอยู่ห่างๆ

ระหว่างนั้นเอง ก็ได้ยิน อวินชู่เยวีย เอย่กับผู้บำเพ็ญเซียน นิสระ
สองคนนั้น ถึงกระปี่กายของเมิ่งถึงว่าเป็น อาวุธเทพชิ้นหนึ่ง สามารถ
กลายร่างเป็นร่างที่มีจิตวิญญาณได้ตามใจชอบ

ตอนนั้น ดึงเล่อเซวียน ยังเคยคิด ก่อนลงจากเขามา ผูกฝนหา
ประสบการณ์ ผู้อาวุโสซึ่งแห่งหอคุมกฎ ยังเรียกพวกนางหลายคน ที่
รู้เรื่องนี้ ไปสั่งกำชับเป็นพิเศษ บอกเรื่องนี้เป็นความลับของสำนัก ห้าม
พวกนางเปิดเผยให้คนอื่นรู้ แม้แต่ครั้งคำ เหตุไฉน ยามนี้ ดิษย์น้อง อวิน
ถึงกับบอกเรื่องนี้กับบุรุษภายนอกสองคนที่ไม่มีความคุ้นเคยใดๆ ต่อกัน

ทว่าตอนนั้น นางก็ไม่ได้เข้าไปห้ามปราม หลังจากนั้น ก็ได้เอย่ถึง
เรื่องนี้กับ อวินชู่เยวีย ด้วยเหตุนี้ อวินชู่เยวีย จึงไม่รู้ว่า นางได้ยินคำพูด
เหล่านั้น ทั้งหมด

แต่เมื่อมาคิดโยงกับเรื่องที่เมิ่งถึงเล่าให้ฟังในตอนบ่าย บอกฟานตู
ผู้นั้นอยากได้กระปี่ชิงหลวนของนาง ถึงได้จับตัวนางไป...

ฟานตูผู้นั้น ใช่ว่าหนึ่งในสองผู้บำเพ็ญเซียน นิสระสองคนนั้น ในวันนั้น
หรือไม่

ดังนั้น อวินชู่เยวีย คาดเดาได้แต่แรกแล้วว่า ฟานตู ต้องอยากได้กระปี่
ชิงหลวน และมาทำร้ายเมิ่งถึง

นางกระทั้งยังพินนกระเรียน กระดาษที่เมิ่งถึงปล่อยออกมา
ขอความช่วยเหลือจนขาด...

คิดมาถึงตรงนี้ ดึงเล่อเซวียน เพียงรู้สึกในใจ ยิ่งเย็นยะเยือก

ก็รู้สึก ว่า อวินชู่เยวีย เกิดมา มีใบหน้าอ่อนแอ บริสุทธิ ไร้เดียงสา

เสียเปล่า เบื้องหลังกลับใจดำอำมหิตเช่นนี้

ในฐานะผู้บำเพ็ญเขียนจะไม่รู้ได้อย่างไร คิดจะเอาอาวุธคู่กาย
ของผู้อื่นมาเป็นของตน ย่อมต้องสังหารคนผู้นั้นเสียก่อน

เห็นชัดว่าอวิ้นชูเยวียต้องการเล่นงานเม้งถึงตาย

แต่ในสายตาของติงเล่อเซวียน เม้งถึงแม้แต่ไรมาจะพุดจาไม่วัหน้า
ผู้อื่น แต่นางไม่เคยทำเรื่องใดๆ ที่ทำให้อวิ้นชูเยวียโกรธอย่างจริงจัง
นางกระทั่งยังเคยลงมือช่วยอวิ้นชูเยวีย เหตุใดอวิ้นชูเยวียจึงอยากให้
เม้งถึงตายถึงเพียงนี้ด้วย

ครั้นแล้วเวลานี้ติงเล่อเซวียนจึงไม่อยากจะใกล้ชิดอวิ้นชูเยวียเป็น
อย่างมาก

ประคองนางมานั่งที่ม้านั่ง หันหน้าไปเห็นที่หัวไหล่โจวอิงเสวียโลหิต
ยังไหลไม่หยุด จึงเดินเข้าไปเอายาห้ามเลือดใส่ให้นาง

โจวอิงเสวียหันมามิ่ให้นาง กล่าวขอบคุณด้วยความซาบซึ้งใจ

ติงเล่อเซวียนก็ยิ้มตอบนาง บอกอย่างเกรงใจว่าไม่ต้องขอบคุณ

อวิ้นชูเยวียเห็นบรรยากาศระหว่างพวกนางสองคนนั้นดูสนิทสนม
กันดี สองมือก็กำเข้าหากันแน่น

เมื่อครู่เห็นอยู่ว่าเม้งถึงเห็นนางถูกนกดประหลาดนั้นโงมตีก่อน แต่
ระหว่างทางกลับรีบไปช่วยโจวอิงเสวีย รอจนนางถูกนกดประหลาดโยน
ลงมาจากท้องฟ้า เม้งถึงถึงได้ขี่กระบี่ไปปรับตัวนางไว้

หลังจากช่วยนางแล้วยังตำหนินางต่อหน้าโจวอิงเสวียกับ
ติงเล่อเซวียนอีกด้วย

อย่างไรกันเม้งถึงคิดว่าช่วยชีวิตนางไว้ก็สามารถชักสีหน้าสั่งการ
ผู้อื่น วางทำเป็นศิษย์พี่ต่อหน้านางเช่นนั้นหรือ

แล้วตอนนี้ทั้งที่เห็นอยู่ว่านางกับติงเล่อเซวียนต่างหากที่เป็นศิษย์พี่
ศิษย์น้องร่วมสำนัก แต่ตั้งแต่ต้นจนจบติงเล่อเซวียนกลับไม่ได้กล่าว
ปลอบใจนางแม้แต่คำเดียว เพียงรีบไปดูแลใจอึ้งเสวี่ย

อวินซูเยวี่ยในใจรู้สึกโกรธอย่างมาก

หนึ่งคนก็แล้วสองคนก็แล้ว นับวันยิ่งไม่เห็นความสำคัญของนาง
ขึ้นทุกที

ถ้าเมื่อก่อนรู้ว่าตนช่วยอวินซูเยวี่ยไว้แล้ว อีกฝ่ายไม่เพียงไม่ขอบคุณ
ในใจยังเพิ่มความเกลียดชังนางมากขึ้นอีกสองส่วนแล้วละก็ นางจะต้อง
นึกเสียใจที่ได้ช่วยอวินซูเยวี่ยไว้

ทว่ายามนี้นางหาได้รู้เรื่องนี้ ยังคงเก็บกวาดงานในช่วงท้ายอย่าง
ขยันขันแข็ง

หลังจากกำจัดงานประหลาดที่กีดขวางอยู่บนท้องฟ้าเหล่านั้น
จนหมดสิ้นแล้ว นางก็ขี่กระบี่มุ่งหน้าไปนอกเมือง

สมรภูมิที่นอกเมืองพูดได้ว่าน่าสยดสยองเต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิต
แต่เมื่อก่อนรู้สึกลัวว่าอาจเพราะตนเพิ่งผ่านศึกอีกทีมา หัวใจทั้งดวงของนาง
ได้รับการหล่อหลอมจนแข็งแกร่งยิ่ง ดังนั้นตอนนี้ นางจึงไม่หวั่นไหว
แม้แต่หน่อย

เพียงมองหาเงาร่างของมู่หวาสู่ท่ามกลางเหล่ามารและมารอสูร
ที่ไหลมาดุจกระแสน้ำอย่างใจจดใจจ่อ

รอกาเจอแล้วก็รีบขี่กระบี่พุ่งเข้าไป ร้องเรียก "ศิษย์พี่!"

มู่หวาสู่สังหารเหล่ามารที่โอบล้อมเข้ามารอบด้านในกระบี่เดียว
แล้วหันมามองเมิ่งถัง

"อันตราย รีบกลับไป!"

พูดพลางกระปี่ในมือก็วาดออกไปไม่หยุด

"ซ้ำไม่กลับ!"

เมื่งัดกลับไม่เชื่อฟังเขาอย่างน้อยครั้งจะได้เห็น เห็นทะยานลงมา
กุมขึงหลวนในมือแน่นแล้วเข้าร่วมการทำศึก

นางทางหนึ่งสังหารข้าศึก ทางหนึ่งยังเหลียวมองไปรอบด้าน

ก็เห็นในที่ไกลออกไปมีสถานที่คล้ายแท่นสูงอยู่แห่งหนึ่ง ไม่เสีย
ยีนสองมือโพล่หลังอยู่บนนั้น สายตาเจือความบ้ำระห่ำกำลังมองมาทางนี้

เมื่งัดรู้เขากำลังมองมู่หว่าฮุย เกรงว่าในใจยังกำลังวางแผนว่าต้อง
ทำอย่างไรจึงจะทำให้มู่หว่าฮุยยินยอมพร้อมใจเข้าสู่ความเป็นมารด้วย
ตนเอง

คนสติฟั่นเฟือนผู้นี้!

เขาถือดีอย่างไรมาคิดว่าเรื่องทุกอย่างขอเพียงเขาต้องการก็พอแล้ว
ความเจ็บปวดทรมานของมู่หว่าฮุยเขาไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย กระทั่งเห็นว่า
เจ็บปวดทรมานก็ยังดีจะได้ทำให้มู่หว่าฮุยเข้าสู่ความเป็นมารเร็วขึ้น
ใช่หรือไม่

ขอเพียงคนผู้นี้ตายแล้ว หลังจากนั้นความเสี่ยงที่มู่หว่าฮุยจะเข้าสู่
ความเป็นมารก็ย่อมต่ำลงมาก

คิดมาถึงตรงนี้เมื่งัดก็เริ่มประเมินกำลังความสามารถระหว่างตน
กับไม่เสีย

กำลังความสามารถของตัวนางเอง ผู้ฝึกวิชากระบี่ชั้นหยวนอิงที่
สดใหม่เพิ่งออกจากเตา ภายนอกมีอาวุธเทพกระบี่ขึงหลวนเพิ่มเข้ามา
อีกเล่มหนึ่ง ไม่พุดถึงขั้นต้าเจิง แต่อย่างน้อยประมือกับผู้พิฆาต
ชั้นหยวนอิงช่วงปลายนางน่าจะพอถูไถรับมือได้

ส่วนกำลังความสามารถของไม่เชียว นางไม่ทราบ...

เรื่องนี้ความจริงแล้วก็ไม้อาจดำเนินมาถึง

เพราะในหนังสือนิยาย ไม่เชียวเป็นเพียงบุคคลที่เป็นเครื่องมือในการผลักดันให้หมู่หว่าฮุยเข้าสู่ความเป็นมาร เรียกได้ว่าถ้าหากหมู่หว่าฮุยเรียกหาก็พร้อมจะไปอยู่เคียงข้างช่วยเหลือ

คิดว่านักเขียนเดิมก็ไม่ได้กำหนดลักษณะตัวละครตัวนี้ไว้อย่างละเอียด เพียงบอกมีกำลังความสามารถที่แข็งแกร่งคำเดียวก็จบเรื่อง

นอกจากนี้ภาพประทับใจของไม่เชียวที่มีต่อเมิ่งดัง นั่นคือเขาเป็นคนที่ลอบวางแผนการร้ายที่เต็มไปด้วยเงื่อนงำไม้อาจให้ใครรู้อยู่เบื้องหลังทั้งไม่เคยสังเกตเห็นว่าเขาเคยต่อสู้กับใครมาก่อนเลยจริงๆ

ครั้นแล้วเมิ่งดังก็ถึงเลอยู่ชั่วขณะ สุดท้ายยังคงตัดสินใจเด็ดขาดพุ่งกระโจนไม่กี่ครั้งไปอยู่ที่ข้างกายหมู่หว่าฮุย

มารและมารอสูรที่อยู่รอบด้านพุ่งเข้ามาไม่ขาดสาย มีผู้บำเพ็ญเขียนระดับล่างหลังโลหิตอาบย้อมสถานที่แห่งนี้ไม่น้อยแล้ว

เมิ่งดังเห็นหลังซึ่งเหวาก็อยู่ห่างออกไปไม่ไกล ไก่กระป๋องเย็นเยียบสาดกระจายออกมาเป็นสายๆ

แม้เวลานี้พลังวัตรของเขาจะสูงส่งลึกล้ำ แต่สุภาภิตพูดไว้ได้ดีหมัดที่ชกออกมาสะเปะสะปะตียอดฝีมือให้ตายได้* มารและมารอสูรบุกเข้ามาเป็นระลอก ตายแล้วก็มีมารและมารอสูรอีกลุ่มบุกเข้ามาถึงจะเป็นการต่อสู้แบบเวียนเทียนแต่ไม่ช้าก็เร็วก็ทำให้คนเหนื่อยตายได้

แต่ถ้าไม่เชียวตายแล้ว ผุ่งมังกรไร้เศียร** ก็ไม่เชื่อว่าพวกเขาจะ

* หมัดที่ชกออกมาสะเปะสะปะตียอดฝีมือให้ตายได้ เป็นการเปรียบเปรย หมายถึงคนที่ทำอะไรสะเดาะเคราะห์ ไม่มีระเบียบขั้นตอนอาจจับพลัดจับผลูเอาชนะผู้เชี่ยวชาญที่ทำอะไรมีขั้นตอนได้ ในที่นี้หมายถึงยอดฝีมืออาจรับมือกับผู้ด้อยฝีมือแต่มีจำนวนมากว่าไม่ไหว

** ผุ่งมังกรไร้เศียร หมายถึงกลุ่มคนที่ขาดผู้นำ ไร้ทิศทาง

ไม่ถอย

ดียิ่งนัก มีเหตุผลที่ไม่เชื่อว่าต้องตายเพิ่มขึ้นไปอีกข้อแล้ว

เมื่ถึงกับมู่หวฮวยยืนหันหลังชนกันทำศึก เช่นนี้ทั้งสองคนไม่เพียงสามารถต้านทานข้าศึกต่อไปได้ ยังรับรองได้ว่าจะไม่ถูกข้าศึกโจมตีที่ด้านหลัง

เมื่ถึงทางหนึ่งกวัดแกว่งกระบี่ไม่หยุด ทางหนึ่งก็ปรึกษากับมู่หวฮวยเสียงต่ำ

"ศิษย์พี่ ท่านเห็นไม่เชื่อว่าที่ยืนอยู่บนแท่นสูงทางด้านนั้นหรือไม่ เอาอย่างนี้ข้าคิดจะไปลองหยั่งเชิงกำลังความสามารถของเขา ท่านคุ้มกันข้าเข้าไป"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3UStPC1>